

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ELIZABETH HOYT

“Sevmeyi ve yeniden
umut etmeyi öğrenen
iki insanın müthiş
hikâyesi.”

Fresh Fiction

Buz Prenses

YEDİ GÜNAH DOLU GECE

Londra'nın en kötü şöhretli evi Afrodit'in Mağarası'nı işleten Coral Smythe, erkeklerin ihtiyaç ve tutkularına dair her şeyi bilmektedir. Fakat tek bir erkeğin bile sevgisini hissetmemiştir... Özellikle de kartal gibi gözleriyle onu kınayan fakat gizliden gizliye arzulayan Kaptan Isaac Wargate'in sevgisini.

YEDİ ZEVK DOLU GECE

Kaptan Wargate, gemi tayfasını baştan çıkaran bu altın maskeli kadını ayıplamaktadır. Ancak Coral bir kart oyununda ödül olarak ortaya konunca, Wargate kendine engel olamayıp oyuna katılır... ve kazanır.

YEDİ AŞK DOLU GECE

Artık tutucu donanma kaptanının bu gizemli kadın hakkında bir şeyler öğrenebilmesi için sadece yedi gecesi vardır. Peki Coral, Afrodit'in Mağarası'nın yeni sahibi tarafından tehdit edilince Wargate maskenin ardındaki kadına... ve aşka bir şans tanıyacak mıdır?

"Hoyt gerçek olamayacak kadar güzel öyküler yazıyor."

Lisa Kleypas

www.pegasusyayinlari.com

ISBN: 978-605-343-260-9

9 786053 432609

Pegasus Yayınları: 813
Bestseller Roman: 354

Buz Prenses

Elizabeth Hoyt
Özgün Adı: The Ice Princess

Yayın Koordinatörü: Berna Sirman
Editör: Çiçek Eriş
Düzeltili: Serpil Tütüncü
Sayfa Tasarımı: Ezgi Gültekin
Kapak Uygulama: Pınar Yıldız
Film-Grafik: Mat Grafik

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık

Sertifika No: 11946
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Şubat 2014
ISBN: 978-605-343-260-9

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2014
Copyright © Nancy M. Finney, 2010

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Telif Hakları ONK Ajans Ltd. Şti. aracılığıyla
Richard Henshaw Group'tan alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler
Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil,
optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz,
çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 11/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

ELIZABETH HOYT

Buz Prenses

İngilizceden Çeviren:
Ceyda Aldemir Down

PEGASUS YAYINLARI

TYOHT BITEE ALIE

1944
1945
1946

1947
1948
1949
1950
1951
1952

1953
1954
1955
1956
1957
1958

1959
1960
1961
1962
1963
1964

1965
1966
1967
1968
1969
1970

1971
1972
1973
1974
1975
1976

1977
1978
1979
1980
1981
1982

1983
1984
1985
1986
1987
1988

1989
1990
1991
1992
1993
1994

1995
1996
1997
1998
1999
2000

2001
2002
2003
2004
2005
2006

Birinci Bölüm

*Bir varmış bir yokmuş, çok uzak bir diyarda tamamen
buzdan yapılmış bir prenses yaşarmış...*

–Buz Prenses

Londra, 1762

Meşhur bir genelev madamının pek çok zor erkek tipini idare etmesi gerekir, diye düşündü. Sarhoş lordlar, küstah tüccarlar, şahsi afetlerinin sınırlarında sendeleyeyen toy delikanlılar ve ceplerinde sağduyudan çok para bulunan bir yığın erkek. Fakat pek azı tutucu bir donanma kaptanı kadar sinir bozucu, can sıkıcı, rahatsız edici veya çileden çıkarıcıydı.

Çekici, tutucu bir donanma kaptanı.

Coral yüzünü kaplayan altın maskeyi bir parmağıyla yoklayıp her zamanki gibi yerinde olup olmadığını kontrol etti. Tatmin olup Afrodit'in Mağarası adlı yaldızlı cehennem çukuruna giden merdivenlerden indi. Bu akşam işler hareketliydi. Kıvrılan azametli merdivenler antreye iniyordu. Diğer uçta Mağara'ya

açılan çift kanatlı büyük ön kapı vardı, kapının üstünde pembe bulutlarda resmedilmiş eğlenen Afrodite'nin kendisi, etrafında da efsanevi âşıkları ve altında...

Altı ise elbette tımarhaneydi.

Her biri birbirinden güzel hanımlar göz maskeleriyle ortalıkta süzülüyordu, yüzleri vücutlarından çok daha kapalıydı. Beyefendiler –ki bu kelime burada ancak genel hatlarıyla kullanılabılırdi– kasılarak yürüyüp bağılıyor, sarhoşlukla yuvarlanıp düşüyorlardı.

Coral maskesinin altında üst dudaklarını kaldırdı. Hepsi kolay müşterilerdi. Tüm bu adamlar yalnızca paralarını kaybetmeyi bekliyordu. Hem de ne için? Bir avuç yumuşak göğüs mü? Aletlerini emen sıcak, ıslak bir ağız mı? Sabahın ışıklarıyla yok olan aptalca, geçici bir zevk. Erkekler çok aptaldı, ilkel arzuları ve gürültülü talepleriyle birbirlerine çok benziyorlardı. Dükler veya kömür tüccarları, terli kafalarını geriye atıp bulutlarının arasından aşağı bakıp gülümseyen Afrodite'ye gülüyorlardı.

Tutucu bir donanma kaptanı hariç hepsi.

Kaptan Isaac Wargate, antrenin kenarında ölümün kasvetli kargası gibi dikiliyordu. Kalabalık antrenin sıcaklığına rağmen hâlâ uzun denizci pelerinini giyiyor ve kalkık kenarlı şapkasını bir kolunun altında taşıyordu. İfadesiz bir şekilde odaya bakındı fakat Coral onun kara kaşlarının altından belli belirsiz bakan şahin gibi gözlerinde hoşnutsuzluk olduğunu biliyordu.

Sinir bozucu adam.

Adama ağır adımlarla yaklaştı, bir şekilde Kaptan'ın onun varlığından haberdar olduğunu ancak o tarafa bakmaya tenezzül etmediğini biliyordu. Böylelikle onu inceleyebiliyordu –burnu

yandan büyük görünüyordu, dudakları hafifçe kapalıydı, koyu saçları arkada sıkı bir örgü yapılmıştı, ağzının etrafında derin ve alaycı çizgiler vardı— ve onu her gördüğünde karnının alt kısmında oluşan haince sıcaklığı hissedebiliyor ve tanıyordu. *Lanet olsun ona.*

Aralarında birkaç adım kaldığında tatlı bir şekilde, “Kaptan, sizi burada görmeyeli altı aydan fazla olmuştur,” dedi. “Geceyi yanında geçirebileceğiniz bir kadın bulabildiniz mi?”

Kaptan cevap olarak, “Benim böyleleriyle ilgilenmediğimi biliyorsunuz, hanımefendi,” diye homurdandı.

Siyah ve altın rengi, parıltılı, açık yakalı elbisesine rağmen Coral’a bakmaya tenezzül etmemişti. Bu gece kırmızı boyalı olan göğüs uçları siyah kumaşa ve kendi beyaz tenine kızıl bir zıtlık oluşturarak kare yakasının üst kısmından fırlıyordu. Odadaki tüm erkeklerin gözleri üzerindeydi. Ama Kaptan’ınki hariç.

Bu Coral’ı daha da sinirlendiriyordu.

Maskesinin altından gülümsedi ve sesine pişmanlık katarak, “Ah elbette. Ne aptalım, unutmuşum,” dedi. Yanına yaklaşıp ona doğru eğildi, pelerinin altındaki geniş omuzları alnının hizasındaydı. İmalı bir şekilde, “Oğlan da bulabildiğimizi biliyorsunuz değil mi?” diye sordu.

Kaptan bunun üstüne döndü, koyu mavi gözleri Coral’a bir yumruk gibi çarptı. “Hiçbir insan bedeninin ticareti bana göre değil, hanımefendi.”

“O zaman insan, bir genelevde ne işiniz olduğunu merak ediyor.”

Kısaca, “Yalnızca subaylarımı toplamaya geldim,” dedi. Odanın diğer tarafındaki bodur bir adamı, denizcilerinden birini başıyla işaret etti. “Sizin de çok iyi bildiğiniz gibi.”

“Hımm. *Challenger*¹ rıhtıma yanaştığında muhtemelen amiralinizden önce ben haber alıyorumdur. Tüm o hoş subaylarınız güzel üniformalarıyla geminizden inip benim kapılarıma akın ediyorlar.”

Kaptan'ın omzunun üzerinden Mağara'nın korumalarından biri olan Koca Billy'yle göz göze geldi. Korumalar sorun çıkaranları dışarıda tutmak ve gereksinim olduğunda soyluları evlerine götürmek için işe alınmışlardı. Neredeyse alını olmayan kocaman, hantal bir adam olan Billy'ye bakan biri onun aslında oldukça açıkğöz olduğunu asla düşünmezdi. Başparmağıyla burnunun ucuna hafifçe dokundu, belanın eli kulağında olduğu anlamına gelen önceden ayarlanmış bir uyarı işaretliydi bu. Coral belli belirsiz başıyla onayladı ve etrafına bakındı. Önündeki adam görebildiği tek belaydı ama Billy bir şeylerin yaklaşmakta olduğunu biliyordu.

Tekrar Kaptan'a döndü.

Kaptan kaşlarını çatmıştı. “Subaylarım ufacık kazançlarıyla burada kumar oynayıp zamparalık yapıyor.”

“Bu benim sorunum mu?” Kederle başını yana salladı ve ellerini açtı. “Ben ancak cazibe sunuyorum. Buraya kendi özgür iradeleriyle geliyorlar. O zavallı, yalnız oğlanları geri çeviremem.”

“Çeviremez misiniz?” Kaptan düşünceli bir şekilde Coral'a baktı. “Bu yerde ne dilerseniz yapabileceğinizi sanıyordum.”

Coral omuzlarını silkti, göğüs uçları bir saniyeliğine elbisesinin dışına çıktı. “Görünüş aldatıcı olabilir, Kaptan. Sizin yaşınızda bir adamın bunu bileceğini sanıyordum.”

1 Bir Kraliyet Donanması gemisinin adı. (ç.n.)

“Ah, gayet iyi biliyorum.” Coral’ın sergilediği beyaz bedeninin görüntüsüne katlanamıyormuş gibi başını uzağa çevirdi. “Eğer adamlarımı buraya gelmekten alıkoyabilseydim bunu yapardım.”

Coral, “Çok haşın,” diye mırıldandı. Uzanıp altın rengi ojeli tırnağını Kaptan’ın siyah boyunbağının kıvrımları arasında gezdirdi. Bu Coral’a büyük heyecan verdi, her an ısırabilecek bir yırtıcı kuşu okşamaya benziyordu. “Sizi rahatlatmak için yapabileceğim hiç mi bir şey yok, Kaptan?”

Kaptan elini öyle hızlı yakaladı ki Coral sıçradı. Eli büyük ve sıcaktı, parmakları tamamen kendininkileri sarıyordu. Kaptan bir an ona baktı, mavi-siyah gözlerini kısmış izliyordu.

Sonra birdenbire elini bıraktı. “Bana dokunmaktan sakının, hanımefendi.”

İşin en kötü tarafı bu sözlerin Coral’a üzüntü vermesiydi. Gerçekten aptalcaydı. On dört yaşından beri fahişelik yapıyordu. Bundan çok daha kötü hakaretler karşısında kılını bile kıpırdatmamıştı. Yine de tutucu bir donanma kaptanının sert sözleri canını yakabilmişti.

Neyse ki altın maskesi gözleri hariç her şeyi saklıyordu. Elinin kaygısızca aşağı inmesine izin verdi, gözleri Kaptan’ı takip etti. Pelerini arkasına atılmış, parlak altın şeritlerle süslenmiş koyu mavi ceketini, bembeyaz yelek ve pantolonunu ortaya çıkarmıştı. Coral’ın bakışı pantolonunun bel kısmının altına sabitlendi ve beyaz kumaşın altındaki görkemli çıkıntıyı dikkatle gözden geçirerek başını kaldırdı.

Sonra bakışlarını Kaptan’ın mavi-siyah gözlerine dikti. “Benim ne kızlarımı ne de oğlanlarımı istiyorsunuz. Duyduğuma göre evli de değilsiniz...”

Kaptan kızgın bir şekilde, “Dulum,” dedi.

Coral başını eğdi. “O zaman söyleyin bana Kaptan, şu takviye, üniformanız daha düzgün dursun diye mi? Yoksa gerçekten diğer erkekler gibi bir aletiniz ve hayalarınız var mı? Şüpheyi düşüğümü söylemem gerek.”

Öfkelenmesini bekledi. Tanıdığı pek çok erkek böyle edepsiz bir hakaret yüzünden ona vururdu.

Kaptan Wargate gülümsedi. Dudakları genişleyip aralandı, bembeyaz dişleri ortaya çıktı. Coral onun nefesini üzerinde hissetti. Adam gülümsediğinde şaşılacak derecede yakışıklı oluyordu.

“*Erkekliğime* hakaret mi ediyorsunuz, hanımefendi? Sizi gerçekten sinirlendirmiş olmalıyım. Karşılıklarınız genelde böyle inceliksiz değildir.”

Coral sıkıntıyla başka yöne baktı ve yine Billy’yle göz göze geldi. Antreden gidilen oturma odalarından birini işaret ediyordu. Gidip Billy’yi bu kadar endişelendirenin ne olduğunu bulmalıydı. İşiyile ilgilenmeliydi.

Onun yerine Kaptan’a dönüp mırıldandı: “Beni bağışlamalısınız bayım fakat sizin nazıkçe ifade ettiğiniz gibi *erkekliğinizin* hiçbir ispatını görmedim. Aslında tam tersi.”

Aptal. Burada dikilip kendi dünyasından çok farklı bir dünyadan olan bir adamla aciz alaylar takas edeceğine tehlikeyi bulmalıydı.

Kaptan kımıldandı ve birden Coral’ın tüm yüzünü beyaz yeleşinin geniş enginliği kapladı. Sıçrayarak kafasını kaldırıp baktı.

Fazla zeki koyu renk gözlerle karşılaştı. “Kimi gözlüyorsunuz?”

Ağzını açtı, inkâr veya itiraz edeceğinden emin değildi ama o daha bir şey diyemeden arkasından yüksek bir erkek sesi konuştu.

“Beyler!”

Coral döndü, o yüksek, heyecanlı sesin kaynağını çoktan tanımıştı, Billy’nin ona neyi işaret ettiğini çoktan anlamıştı.

Peruğu pudralı ve çarpıcı turuncu ceketli kıvrak bir adam bir masanın üstüne atladı. Kollarını iki yana açtı. “Beyler! Kulaklarınızı bana verin, kaçırmak istemeyeceğiniz bir duyurum var!”

Artık odadaki herkes dönüp oraya bakıyordu; kahkahalar ve gürültülü konuşmalar yavaşça yok oldu.

Kaptan Wargate, Coral’ın arkasındaydı ve kulağına fısıldarken Coral göğsünün hafifçe kendisine değdiğini hissetti. “Bakıp durduğunuz o adamdı, değil mi?”

Coral kafasıyla sarsakça bir kez onayladı.

“Kim bu?”

Coral asık suratla, “Jimmy Hyde,” diye yanıtladı.

“Ve o *kim* oluyor?”

Ama cevaplayacak zaman yoktu ve Coral zaten cevaplayabileceğinden de emin değildi.

Jimmy tekrar konuşuyordu. “Bu gece çok şanslısınız beyler. Gerçekten de çok şanslısınız. Çünkü bu gece çok farklı bir şans oyununa şahit olacaksınız.”

Uzun boylu, peruklu, yaşlıca bir adam, “Ne tür bir oyun?” diye sordu.

Jimmy, "Loo² bayım." diye cevapladı.

"Peh!" Siyah ve kırmızılı, ince dudaklı bir züppe memnuniyetsizce omuz silkti. "Şehirdeki her kumarhanede loo oynayabilirim."

"Doğru bayım, çok doğru!" Jimmy tam bir iblis olabilirdi ama kalabalığı nasıl canlandıracağını biliyordu. Sırttı ve gösterişli bir hareketle sağ elini havaya kaldırdı. "Ancak bahse girerim, Afrodit'in Mağarası'nın bu gece sunduğu gibi bir pot bulamazsınız, bayım."

Asıl bir dük sözcükleri uzatarak, "Ve bu pot ne olacak?" dedi.

Jimmy döndü ve ağzını açmadan önceki an Coral onun şeytani küçük gözleriyle karşılaştı. "Beyler, size Afrodit'in kendisini sunuyoruz!"

Coral sendeledi, gerçi düşmesini engellemek için onu derhal belinden yakaladığından Kaptan Wargate hariç kimse bunu fark etmemişti. Jimmy ne pis bir planla çıkagelmmişti böyle? Coral vücudunu satmayalı iki seneden fazla olmuştu. O bunu *biliyordu*. Coral'ın bundan ne kadar nefret ettiğini biliyordu.

Ki bu da onun maksadıydı.

Jimmy Coral'ın geride kalan ruhunu da mahvetmeye karar vermiş bir maymun gibi tekrar sırttı. "Yedi gece boyunca, beyler! Afrodit kazanana dilediği *her* şekilde yedi gecelik mutluluk verecek!"

Kalabalıkta bir uğultu başladı, yaralı bir ceylana akın eden sinekler gibiydiler. Jimmy masadan atladı ve nazık, ağırkanlı, emri kesinlikle belli etmeyecek bir şekilde elini Coral'a uzattı. "Değil mi canım?"

2 Bir tür kart oyunu. (ç.n.)

Coral'ın yapabileceği bir şey yoktu. Mağara'nın hissesinin çoğunluğu Jimmy'deydi. Dört ay önce Afrodit'in Mağarası'nda bir yangın çıkmıştı. Şanslıydı. Kimse ölmemişti; tüm kızlar, erkekler ve müşteriler dışarı çıkmıştı ve binanın sadece bir kısmı yanmıştı. Fakat arka kanadın yeniden yapılp döşenmesi gerekiyordu ve Mağara tekrar açıldığında Coral yıkılmadığını göstermek için büyük bir açılış kutlaması yapmıştı. Coral Smythe kepenkleri kapatmamıştı.

Fakat bunların hepsine para gitmişti. Çok fazla para. Parayı Jimmy Hyde'dan borç almıştı, ardından da asıl finansörlerinden birkaç tanesinin paylarını çoktan ona sattığını öğrenmişti. Onun ne yaptığını anlayana kadar Jimmy Mağara'daki hisselerin çoğuna sahip olmuştu. Aslına bakılırsa Afrodit'in Mağarası onun olmuştu. Ve bu *Coral'ın* da onun olduğu anlamına geliyordu. Reddederse Jimmy'nin onu sokağa atma yetkisi vardı. O olmazsa Mağara, kızlar ile oğlanlar savunmasız ve Jimmy'nin hiç de nazik olmayan lütuflarıyla karşı karşıya kalacaklardı.

Coral bir hesap yaptı ve hızla karar verdi. Gönülsüzlüğünü belli ederse Jimmy onun ızdırabından iki kat neşelenecekti. Son dört ay içinde Jimmy Hyde hakkında o kadarını öğrenmişti.

Dolayısıyla Coral ürpermek, ayak direyip kaçmak yerine omuzlarını dikleştirdi ve Kaptan Wargate'in koruyucu ellerinden uzaklaştı. Yavaşça ileri çıktı ve elini Jimmy'nin avcuna koyup başı dik bir şekilde odaya bakındı.

Bir fahişe olarak hayatında öğrendiği her gram cazibe ve vaadi bir tek cümleye katarak, "Benim için keyif olur," diye mırıldandı.

Ki açıkcası çok şey öğrenmişti.

Kalabalık uğuldamaya başladı.

“İki bin şilin.” Jimmy hevesli bağrıışmaların arasından sesini yükselterek bağırdı. “Bu oyuna katılmak iki bin şilin beyler! Kimler var?”

Bu onları susturdu, Coral’ın bile maskesinin altında dudakları aralandı. İki bin şilin büyük bir servetti. En iyi çalışan kızı gecede yalnızca yüz altmış şilin kazanıyordu, onda da müşteri, ahmaklığını fark edemeyecek kadar sarhoşsa. Jimmy aklını kaybetmiş olmalıydı. Hiçbir adam onu bir haftalığına kazanma şansı –sadece şansı– için bir serveti riske atmazdı.

Ancak koyu mavi omuzlar kalabalığı vardı. Kaptan War-gate, Jimmy’nin önünde dikilen adamları ayırdı ve Coral’a bile bakmadan aşınmış bir deri keseyi masaya fırlattı.

“Ben varım.”

İkinci Bölüm

Buz Prenses kar ve buzun hiç erimediği, rüzgârınsa bir adamın burnu uzun süre açıkta kalsa donup düşebileceği kadar soğuk olduğu, kuzeydeki çok uzakta bir ülkede yaşıyormuş. Kalesi buzdan oyulmuş, koca boş salonlar buz saçakları ve kederle kaplıymış. Prenses donmuş bir gölün ortasında; buz kütlesinden göz alıcı tahtında oturuyormuş. Elbisesi dantelli kırağıdan, tacı keskin buz saçaklarındanmış ve buz kaplı oval yüzü donmuş güzelliğiyle mükemmelmış...

–Buz Prenses

Tam bir aptaldı.

Isaac Wargate şilinlerle dolu kese daha elinden ayrılmadan bunu biliyordu. Ancak bir aptal bir fahişeyi kurtarmaya çalışırdı. Abayı yakmış birden fazla denizcisine sayısız limanda bunu söylemişti ve yine de parasını masaya koymaktan pişmanlık duymadı.

Bu ahlaksız oyun anons edildiğinde Afrodit'in ürperdiğini hissetmişti.

Bu yüzden Hyde'ın, altı aylık maaşını kapışını izlerken aklı başında bir adamın pişmanlığına pek sahip değildi.

Jimmy Hyde, "Bravo bayım!" dedi neşeyle. "Başka kimler var? Bu harika hediye kazanmayı başka kim ister?"

Yaşlıca bir lord, "Beni de dâhil edin," dedi. Masaya ipek bir kese fırlattı.

Çarpık ağızlı, iskelet gibi bir beyefendi, "Beni de," dedi. Cildi hastalıklı gibiydi.

Birden masaya doğru bir hareketlenme oldu... tıpkı suya yem atıldığında balıkların üşüşmesi gibi. Isaac, Afrodit'e göz attı. Yaşlı veya frengili bir adamın ödülü olma ihtimalinden rahatsız olmuşsa da bunu göstermiyordu. Fakat öte yandan altın maskesi yüzünü kaplıyordu, soluk yeşil kedi gözleri hariç her şeyi. Maske maharetle yapılmıştı, göz delikleri ovaldi ve zarif altın kirpiklerle çerçevelenmişti, dudakları donuk bir altın gülümseme şeklindeydi. Adamlarını kurtarmak için iki senedir Mağara'ya geliyordu ve onu bir kere olsun maskesiz görmemişti.

Gerçi bazen rüyalarında onun yüzünü gördüğünü sanıyordu.

Hyde onları salonlardan birine götürürken, "Bu taraftan beyler," diye bağırıyordu.

Afrodit Kaptan'ın yanında başı dik, hareketleri endamlı ve telaşsız adımlarla yürüyordu. Her zamanki gibi sakın görünüyordu ama geçerken yeşil kedi gözleriyle Kaptan'a okunaksız bir bakış attı.

Isaac duruşunu dikleştirdi. Hyde ortaya çıktığında kadının böyle çökeceğini tahmin etmemişti. Kahretsin. Bir fahişe olabilirdi ama bunu istemiyordu işte.

Tüm bu süre boyunca antrenin kenarında sessizce dikilen Teğmen Cranston'a kafasıyla işaret etti.

Cranston yanına geldi. "Efendim?"

Isaac, "Smith adamları toplamayı bitirdi mi?" diye sordu. "Ve *Challenger*'a veya buldukları herhangi bir hana güvenle dönmüşler mi diye bak bakalım."

Cranston sessizce, "Tabii ki efendim," diye yanıtladı. Otuzlu yaşlarında bir adamdı, Isaac'in subayları arasında en yaşlısı ve en güveniliriydi, bu yüzden Isaac bu kurtarma turlarında yanına onu alıyordu.

Cranston boğazını temizledi.

Isaac sabırsızlıkla bir kaşını kaldırdı. Diğer loo oyuncuları salona çoktan girmişti. "Evet?"

Cranston, "Benim geri dönüp şey... yardım etmemi isteyecek misiniz?" diye mırıldandı.

Isaac soğuk bir şekilde, "Hayır, sanırım bir şans oyununu kendi başıma halledebilirim, Teğmen," diye cevap verdi. "Ve Cranston?"

"Efendim?"

"Diğer subaylar bu meseleyi duymazsa minnettar olurum."

Cranston dudakları hafifçe seğirerek, "Çok tabii efendim," diye karşılık verdi.

Isaac bir an Teğmen'e göz attıktan sonra homurdanıp salona girdi. Harika. Cranston bile onun aptal olduğunu düşünüyordu.

Salon Afrodit'in Mağarası'nın diğer tüm odaları gibi, adice bir gösterişe sahipti. Mermer sütunlar yüksek tavanları taşıyordu; yalnızca yakından inceleyen biri ahşap sütunların mermere benzetilecek şekilde boyandığını fark edebilirdi. Tavanın kendisi yıldızlıydı ve bir boğa tarafından ırzına geçilen bir kadın tablosuyla iffetsizce boyanmıştı. Kadın boğadan daha çok zevk alıyor gibi görünüyordu.

Yedi adam bir sandalyeyi boş bırakarak kart masasının etrafına oturmuştu. Hyde havalı bir şekilde bir deste kartı karıştırıyordu. Sağında beyaz peruğunun altına saklanmış kırmızı yüzü ve sarkık yanaklarıyla Lord Howling vardı. Zampara, Hyde'ın soluna oturmuştu. Onun ötesinde koca göbeğinin üstünde gerili yeleği, çamur lekeli çoraplarıyla bir başka adam oturuyordu. Sıkılmış görünme çabasıyla parmak uçlarını gergince masaya vuran, neredeyse tıraş bile olmasına gerek kalmayacak kadar genç bir aristokrat vardı. Yanında, gözünde tiki olan zarif bir beyefendi ve cildi hastalıklı, iskelete benzeyen adam da oyuncuların sonuncusuydu.

Hyde kafasını kaldırıp yaklaşan Isaac'e baktı, gözleri parlıyordu. "Sizi bekliyorduk, Kaptan. Lütfen yerinizi alın ve başlayalım. Afrodit, Kaptan'a sandalyesini göster."

Coral, Hyde'ın arkasında bir heykel gibi kıpırtısız oturuyordu ama bu sözler üzerine kalkıp itaatkâr bir şekilde boş sandalyeyi tutmaya gitti.

Isaac öfkesini bastırdı. Bu ufak cüce ne cesaretle Afrodit'i hizmetçi olarak kullanırdı? Gösterilen sandalyeye yönelirken yüzü uysaldı ancak otururken Coral'ın, "Hyde'ın dağıtmasına izin verme," diye fısıldadığını duydu.

Ardından Jimmy Hyde'in arkasında yerini almak için süzülerek gitti.

Hyde şen şakrak, "Bu küçük oyunun kuralları şöyle beyler," dedi. "İşleri kolaylaştırmak için oyun boyunca ben dağıtıcı olacağım. Bunun dışında kendi paranızla normal bir şekilde oynayacaksınız. Kazanan yalnız potu almakla kalmaz aynı zamanda güzel Afrodit'imizi de götürür. Anlaştık mı?"

Masanın etrafında başlar sallandı. Isaac'ın yüzü ifadesizdi ama omurgasına doğru soğuk terler aktığını hissetti. Parasının çoğu maaş kesesindeydi. Hepsini verip bu oyunun ilk turunda kaybetmesi olasıydı.

Hyde, "Güzel," dedi. "Hadi başlayalım."

Isaac gözlerinin Afrodit'e kaymasını engellemeye çalışarak ellerini masanın üstüne koydu. "Ben senin dağıtmanı istemiyorum."

Hyde sırtarak, "Bana güvenmiyor musunuz?" diye sordu.

Isaac rahatlıkla gülümsedi. "Hayır."

Jimmy Hyde'in gülümsemesi dondu. "Şimdi, Kaptan..."

Isaac, Lord Howling'e dönüp kaşlarını kaldırdı. "Siz güveniyor musunuz Lordum?"

Lord Howling kıpırdandı, Hyde'in hile yapma ihtimali ilk kez aklına gelmiş gibi kaşları çatıldı. "Güvenmiyorum."

Hyde bu para kazanma dolabının bozulmasına izin verecek gibi değildi. "Tavsiye edeceğiniz biri var mı Lordum?"

Lord Howling kaşlarını çattı. Masadaki en rütbeli kişi olabilirdi ama kıvrak zekâlı olduğu söylenemezdi.

Isaac boğazını temizledi. "Afrodit'in kendisi bu şerefe nail olur mu bayım?"

Hyde'in gözleri kısıldı ama Lord Howling çoktan başıyla onaylıyordu. "Evet kartları Afrodit'imiz dağıtsın."

Hyde razı olmak zorunda kaldı. Yüzünde acı bir gülümsemeyle ayağa kalktı ve abartılmış bir kibarlıkla sandalyeyi Afrodit için tuttu. Afrodit her zamanki gibi durgun bir şekilde oturdu, altın maskesi yüzünde ne ifade varsa gizliyorken elbisesinin üst kısmı güzel beyaz göğüslerinin tamamını, boyalı göğüs uçlarına kadar açığa çıkarıyordu. Isaac göğsünde kabaran karanlık bir kızgınlık hissiyle gözlerini başka tarafa çevirdi. Bunu, Mağara'yı son defa ziyaret ettiğinde fark etmişti... saçma bir, onun çıplaklığına gözlerini diken her adamın yüzünü yumruklama arzusu. Ve bu gece o sahte altın kapılardan içeri girdiği an durumun daha da kötü olduğunu biliyordu.

Çok daha kötü.

Bir hayat kadını, çıplak vücudunu tüm erkeklerin önünde kasıtlı olarak sergileyen bir kadını yalnızca bir aptal sahiple-nirdi. Bir avuç paraya satın alınabilecek bir kadını.

Herhalde çok uzun süredir duldu. Zavallı Alice'in ölümünün üzerinden dört kış geçmişti. Hayatının olgunluk çağındaydı ve diğer erkekler gibi onun da ihtiyaçları vardı. Ama adamlarının çoğunun böyle bir sorunu olmasa da kendisi bir kadının sevgisini satın almaya gönülsüzdü. Bu gece buraya hiç gelmemeliydi... Hatta Mağara'yı son ziyaretindeki rahatsız edici tepkisinden sonra tekrar gelmemeye yemin etmişti.

Ancak işte buradaydı, yeminli veya yeminsiz... üstelik bu gece Afrodit'in kendisi için kumar oynuyordu. Çevik parmak-larının kartları karıştırıp köprü yapmasını izlerken bile bu düşünceyle tahrik oluyordu.

Afrodit süratle her adama üç kart dağıttı.

Isaac kartlarını eline aldı, Afrodit yalnızca masadan Hyde'ı kaldırmak mı istemişti yoksa aklında bir planı var mıydı merak ediyordu. Kartlarına bakılırsa kesinlikle herhangi bir düzeneği işaret etmiyordu, en iyi haliyle bile yetersiz bir eldi. Kaşlarının altından kadına baktı. Fakat zaten o muhtemelen kendisinin kazanmasına yardım etmek istemiyordu.

Melankolik bir fikirdi.

Oyun başlarken bunu aklından uzaklaştırdı. Hepsi birinci ve ikinci eli atlattı ama üçüncü elde hem delikanlı hem de tikli adam pas geçmek zorunda kaldı ve pota oynamaya zorlanarak oyundan çıktılar. Yarım saat sonra beyefendilerden biri Londra kart kurnazları hakkında söylenerek paldır küldür odadan çıktı.

Isaac arkasına yaslandı ve Afrodit'in kartları karıştırmasını izledi. Afrodit oyunculara şarap servisi yapılmasını istedi ama Isaac reddetti. İşin aslı belki bir veya iki el daha oynayabilirdi ama ondan sonra onun da oyundan çıkması gerekecekti. Buraya kadar zekâsı ve şansı sayesinde dayanmıştı.

Afrodit kartları dağıttı ve Isaac sıkıntıyla eline baktı. Bu onun son eli olacaktı, pota oynamak için daha fazla parası yoktu ama bu eli mümkün olduğunca iyi oynayacaktı. El başladı ve Isaac ilk turu pas geçerken iskelet gibi adam sırttı. Afrodit her birine iki kart daha dağıttı ve Isaac pek umudu olmadan onları aldı. O an yüzüyle açık vermemekte zorlandı. Elinde Pam yani sinek valesi ve dört kupa vardı. Floş.

Afrodit'e göz attı ama gözleri mahzundu. Pam'ı o mu vermişti? Bilmesi imkânsızdı.

Bu arada Lord Howling şarap kadehindekini içip bitirdi ve kalan paraları masanın ortasındaki pota itti. "Gece geç oluyor. Bunu bitirelim, değil mi?"

İskelet gibi adam bir kaşını kaldırdı ama ricayı kırmadı. Isaac'e döndü, çarpık dudağı alaycı bir şekil aldı. "Korkarım çekilmek zorunda kalacaksınız, Kaptan."

Isaac sessizce, "Henüz değil," dedi ve elini masaya açtı.

Bir an buz gibi bir sessizlik oldu, ardından Hyde alkışlamaya başladı. "Ah, bravo bayım, bravo!"

Çarpık dudaklı adam beklenmedik bir şekilde ayağa kalktı, sandalyesi arkasına düştü. "Afrodit Pam'ı ona verdi!"

Isaac yavaşça ayağa kalktı, eli kılıcıdaydı ve kalbi hızlı atıyordu.

Bunun üstüne Lord Howling kahkaha attı. "Aptal olma, Whistler. Kaptan adilce kazandı. Zaferinin tadını çıkarmasına izin ver. Gel ben sana bir şişe şarap alayım."

Howling tarafından cesaretlendirilen Whistler gönülsüzce gitti ve Isaac onlar odadan çıkana kadar kılıcını bırakmadı.

Hyde, "Tebrik ederim, bayım," diye söze girdi. "Eğer zafer kutlamalarınıza başlamak isterseniz sizi temin ederim ki..."

Isaac, "Şimdi değil," diye hilekâr ufak adamın lafını böldü. "Kazandıklarım için bir torbanız var mı?"

"Elbette." Jimmy sırtıyordu. "East End'de yürürken şilnlerin cebinizden saçılmasını istemeyiz. Gidip size bir çanta getireyim."

Hyde gitti ve Isaac arkasından kaşlarını çatarak, eve giderken yolunu kesip soymayı planlayıp planlamadığını merak etti.

Afrodit, "Billy'yi yanında götürebilirsin," diye mırıldandı.

Isaac ona döndü. Her zamanki gibi güzel ve cazibeli bir şekilde yanında dikiliyordu. "Ne?"

“Billy.” Salon kapısının yanında gezinen korumayı işaret etti. “Gemiye giderken sizi koruması için ona güvenebilirsiniz.”

“Ah, teşekkür ederim.” Gözleriyle Afrodit’i inceledi, o altın maskenin arkasında neler döndüğünü merak ediyordu.

Afrodit bakışlarını yere indirdi. “Asıl ben size teşekkür etmeliyim.”

Isaac başını kaldırdı. “Neden?”

Alçak sesle, “Nedenini biliyorsunuz,” dedi. Isaac onun daha önce hiç bu kadar ciddi olduğunu duymamıştı. Sadece saatler önce ona müstehcen laflar eden fahişe gitmişti. “Kendi paranızı riske attınız ve beni kurtardınız. Teşekkür ederim.”

Isaac iç çekti. “Hayalinizdeki hayasız bir beyaz şövalye olduğum yanılmasını mahvedeceğim için üzgünüm.”

Afrodit arkaya baktı ve yeşil gözleri maskesinin arkasında kısıldı. “Ne demek istiyorsunuz?”

Isaac gülümsedi ve Afrodit’in elini tuttu, beyaz eklemelerine doğru eğilerek mırıldandı: “Yalnızca ödülümün tadını çıkarmaya niyetliyim.”

~~[REDACTED]~~

~~[REDACTED]~~

~~[REDACTED]~~

1. The first part of the document is a list of names and addresses, including "Mr. J. H. Smith, 123 Main St., New York, N. Y." and "Mr. J. H. Smith, 123 Main St., New York, N. Y.".

[illegible]

1. The first of these is the fact that the majority of the population of the United States is now living in urban areas. This is a result of the process of urbanization, which has been going on since the beginning of the 20th century. The second is the fact that the majority of the population is now living in the middle class. This is a result of the process of social mobility, which has been going on since the beginning of the 20th century. The third is the fact that the majority of the population is now living in the white middle class. This is a result of the process of racial integration, which has been going on since the beginning of the 20th century.

[illegible]

1. The first part of the document is a letter from the President of the United States to the Congress, dated January 3, 1862. It is a message of condolence to the people of the State of California, who have recently suffered a great calamity in the loss of their President, Mr. Zachary Taylor. The President expresses his deep sympathy for the bereaved people and for the brave soldiers who have fallen in the defense of the Union.

1. The first step is to identify the problem or issue that needs to be addressed. This involves gathering information and understanding the context of the problem.

1. The first of these is the fact that the
2. second of these is the fact that the
3. third of these is the fact that the
4. fourth of these is the fact that the
5. fifth of these is the fact that the

1964

Üçüncü Bölüm

Rüzgâr Buz Prenses'in karlı salonlarında uğuldadıkça yüksek, tatlı ve garip bir çeşit müzik yapıyormuş. Buz Prenses de şarkı söylüyor gibi görünüyormuş, gerçi donmuş dudakları hiç kıpırdamıyormuş ve şarkısının da sözleri yokmuş. Buna rağmen esrarengiz melodi kuzey rüzgârlarıyla dünyanın dört bir yanına yayılıyormuş. Sözleri olmayan şarkısı hiçbir zaman tatmin edilemeyen, son derece derin bir hasret, keder ve ihtirası anlatıyormuş...

-Buz Prenses

Coral bir an Kaptan Wargate'e gözlerini dikti, altın maskesinin arkasında gözleri büyümüştü. Tutucu Kaptan'ın ödülünü talep edebileceği hiç aklına gelmemişti. Ama o da diğerleri gibi bir erkek değil miydi? Ve tüm erkekler aslına bakılırsa aşağılık budalalardı.

Omuzlarını dikleştirdi. Üst dudağının kıvrımı maskenin altında gizlenmişti ama sesi fazlasıyla hor görür gibiydi. "Tabii

ki Kaptan. Hakkınızla kazandığınız bir şeyden sizi mahrum etme cüreti göstermezdim.”

Alaycılığı Kaptan’ı şaşkına uğratmışsa da bunu göstermiyordu. Siyah şahin gibi gözleriyle Coral’ın varlığı pek umurunda değilmiş gibi odayı tarıyordu. “Nezaketiniz beni mahcup ediyor, hanımefendi. Ah, Hyde.”

Son cümlesini, paraları için talep ettiği çantayla salona dönen Jimmy’ye hitaben söylemişti. Jimmy bir boğanın önündeki bayrak gibi çantayı Wargate’in önünde salladı. “İşte burada Kaptan! Umarım kazançlarınız için yeterince büyüktür. Elbette en leziz ödülünüz sığmayacak.” Coral’a bir bakış attı.

“Peki, sizinle eve yürümesi için koruma isteyecek misiniz?” diye sordu Jimmy yapmacık bir iyi niyetle. “Buralar cepleri şiş yalnız bir adam için tehlikeli ama sanırım bizim oğlanlardan birkaçını size ödünç verebiliriz, diyelim ki her biri beş şilinden?”

Wargate kızgın bir şekilde, “Gerek yok,” diye cevapladı.

Jimmy mızımızca dudak büktü. “Biliyorum iri, güçlü bir adamsınız Kaptan, fakat unutmayın gururun ardından yıkım gelir. Yalnız yürümekte ısrar etmek niye...”

Wargate, Jimmy’nin gevezeliğini, “Gerek yok,” diyerek böldü, “çünkü bu gece geriye yürüme niyetinde değilim, ilk gecemi burada talep edeceğim.”

Jimmy’nin gözleri açılırken Coral kendi kalp atışlarının hızlandığını hissetti. *Bu gece mi?* Hazırlanmak için vakti yoktu. Hiç vakit...

“Afrodit’imizin tadına bakmak için heveslisiniz, değil mi?” Jimmy kıkırdadı. “Sizi suçlayamam. Zaferinizin ganimetinin keyfini çıkarın, hatta...”

Fakat Coral Jimmy'nin art niyetli yorumlarının son kısmını duyamadı çünkü Wargate onu kolundan yakalamış ve salondan çıkarmıştı. Merdivenlere yöneldi. Bacakları uzun ve adımları hızlıydı, dolayısıyla Coral yanında yavaşça koşmak zorunda kalıyordu, nefes nefeseydi ve göğüsleri hantalca salınıyordu.

“Ben tasmalı bir köpek değilim, Kaptan!” diye tısladı.

Isaac o kadar ani durdu ki Coral onun yanına çarptı, göğüsleri Kaptan'ın kolunun altında ezilirken bir eliyle geniş omuzlarından destek aldı. Coral nefesini tutup Isaac'in amansız, siyah gözlerine baktı. Kaşları onaylamayarak alçalmıştı. Eğer Coral'ın ona yaslandığının farkındaysa da göstermiyordu.

“Kalıp Hyde'ın ağzından dökülen saçmalıkları dinlemeyi mi tercih ederdin?”

“Hayır, elbette hayır, ama...”

“O zaman bana odanı göster.”

Coral dudaklarını birbirine bastırdı ve çenesiyle merdivenleri işaret etti. Kaptan merdivenleri ikişer ikişer çıktı, Coral'ı neredeyse düşürüyordu. Sonra bir şeyler mırıldandı ve adımlarını yavaşlattı. Coral sürüklendi ama Kaptan hâlâ bileğini sıkıca tutuyordu. Birden bu adamla pek yakında cinsel ilişkiye gireceğini fark etti.

Muhtemelen dakikalar içinde.

Ağzı kurudu, kalbi neredeyse göğsünden çıkacak gibi çarpıyordu. Bir adamın ona dokunmasına izin vermeyeli yıllar olmuştu. Çaresizlik duygusunu hissetmeyeli, kendinden daha güçlü birine boyun eğmeyeli, ruhunun böyle bir esarete baş kaldıran kısmının etrafına duvar örel... Bunu yapabilir miydi? Yapmak zorundaydı elbette. Daha önce yapmıştı. Bir başka iğrenç ilişki sorun olmazdı, değil mi?

Wargate'in asık suratına bir kez daha baktı. Peki ya ilişki çok iğrenç olmazsa? Yine de ruhu sağlam kalabilir miydi?

Wargate merdivenlerin başında durdu, kaşını kaldırıp Coral'a döndü.

Coral içini çekti ve holde üçüncü kapıyı işaret etti. "Şu."

Kaptan bir yorumda bulunmadan uzun adımlarla oraya yürüdü ve kapıyı hızla açtı.

İçeride bir yatak, sandalye ve yanan küçük bir ateş bulunan sade bir oda vardı.

Kaptan kaşlarını çattı. "Burası senin odan değil."

Pekâlâ, elbette değildi. Odasına hizmetçisi hariç kimse giremezdi. Coral dudaklarını sıktı ve holün en sonunda bulunan bir odayı işaret etti.

Wargate birkaç saniyede oradaydı, Coral nefes nefese yanına vardı. Bu defa kapı daha ihtişamlı bir odaya açıldı. Yatağın üstü koyu kırmızı kumaşla örtülmüştü, halı kalın ve lüksüz ve ateşin önünde bir masa ile iki sandalye vardı. Coral tatmin olmuş bir şekilde hafifçe gülümsedi. Kırmızı Oda en iyilerden biriydi. Kaptan mutlaka bununla tatmin olacaktı.

Ancak bu sefer ona döndüğünde daha şiddetli somurtuyordu. "Benimle oynamayı bırakın, hanımefendi. Ben sizin odanızı istiyorum, bir fahişenin basmakalıp sahnesini değil."

Coral kaskatı kesildi, bir panik dalgasının üstüne geldiğini hissetti. Odası özeldi. Onun sığınağıydı.

"Ben bir fahişeyim," diye çıkıştı. "Bu gerçeği unuttuysanız yaşlanıyor olmalısınız, Kaptan."

Kaptan ona bakmakla yetindi.

“Bunların kimin odası olduğuyla niye ilgileniyorsunuz?” Coral öfkeyle kırmızı kadifeleri gösteriyordu. “İnanın bana, benimle olduğunuzda odaya bakmıyor olacaksınız.”

Kaptan’ın keskin gözleri kısıldı. “Ben sizin odanızı istiyorum. Bana bunların sizin odanız olduğunu anlatmaya çalışmadan önce size şunu söyleyeyim, mobilyalar ne kadar zengin olursa olsun odada bir tek şahsi eşya yok.”

Coral tekrar bileğine asıldı ve daha önce olduğu gibi elinden kurtulamadı. Serbest elini kalçasına dayamaya razı oldu. “Gülünçsünüz.”

Kaptan, “Siz de dikbaşı,” diye karşılık verdi. “Hyde’ı bulup kart dağıtırken hile yaptığınızı söylememi ister misiniz?”

Hayır, istemezdi. Coral kaba bir şekilde dönüp köşeyi dönerek onu başka bir koridora ve nihayetinde duvarda gizlenmiş bir kapıya götürdü.

Başını eğip ufak kapıya ulaşan karanlık geçide girerken, “Başınıza dikkat edin,” diye mırıldandı.

Uyarısı çok geç geldiğinden bir gümbürtü ile oflama duydu. Kaptan’ın başı üst pervazla bütünleşmişti. Hah! Elinde olmadan gülümsedi. Bu adam onu şaşırtmayı sürekli başarıyordu. Kendisi diğer herkese karşı –Hyde gibi en iğrenç insanlara karşı bile– soğukkanlıydı. Sakin ve kibirli. Sadece Wargate onun kanını kaynatıyordu, sakinliği paramparça oluyordu.

Kaptan onun âdeta şahsi kıyametiymiş.

Dar hol kilitli bir kapıyla son buluyordu. Coral eteğinin altında bir şeyler arandı ve belindeki kurdeleye bağlı anahtarını buldu. Kapıyı açıp içeri girdi, Kaptan Wargate’in peşinden gelip gelmediğine bakma zahmetinde bile bulunmadı.

Hizmetçi Molly şaşkınlık içinde ocaktaki küçük ateşin başından doğruldu.

“Hanımefendi?” Coral’ın arkasına bakmak için gözlerini açtı ve kırpıştırdı.

Coral maskesinin arkasından yanaklarının yandığını hissetti. Buraya daha önce hiçbir erkek getirmemişti. “Şimdilik bu kadar, Molly.”

Molly reverans yaptı, halen meraklı görünüyordu. Karşı duvardaki bir kapıdan çıktı. Bu kapı, sonunda mutfaklara ve oradan da Afrodit’in Mağarası’na giden arka kapıya açılan arka merdivenlere çıkıyordu.

Hizmetçinin arkasından kapı kapanırken Coral döndü ve Kaptan Wargate’e baktı. Kaptan girdikleri kapıdan uzaklaşmış, şifonyerin üstündeki eşyaları inceliyordu. Coral dişlerini gıcırdattı, tacize uğramış gibi hissetti. Burası onun *özel* odasıydı, *özel* malı.

Yatak konforluydu ama kesinlikle büyük değildi, duvar kâğıtları yumuşak, soluk yeşil çizgiliydi. Ateşin yanında küçük, kare bir masa ve tek bir sandalye vardı. Burayı hem yemek yemek hem de Mağara’nın muhasebe defterlerini gözden geçirmek için kullanıyordu. Koyu ahşap bir gardıropta giydiği abartılı kıyafetler vardı fakat şu anda gardırobun dışında sade bir elbise asılıydı, odasındayken giydiği bir elbise. Hoş bir zümrüt yeşili kadifedendi ama kolundaki dantel onarılmıştı ve dirsekleri giyilmekten aşınmaya başlamıştı. Kaptan Wargate’in incelediği şifonyerde basit bir porselen sürahi ve yıkama kâsesi, saç fırçası, katlanan bir ayna, cam bir kabın içinde saç tokası yığını ve yıpranmış görünümlü bir kadının minyatür portresi vardı.

Coral içini çekti. *Buna hakkı yoktu.* Ama onu, eşyalarını incelemekten nasıl alıkoyacağını biliyordu.

“Başlayalım mı Kaptan?” diye ağır ağır konuştu, parmakları elbisesinin bağcıklarına gitmişti. Konuşurken yavaşça onları açtı. “Bu gece belli bir arzunuz var mı? Herhalde ağzım ve dilimi aletinizin üstünde dolaştırmamı istersiniz. Yoksa zevkiniz için beni yatağa bağlamayı mı tercih edersiniz? Siz oturabilirsiniz ve ikimiz de pes edene kadar ben üzerinize binerim. Veya büyük, azgın bir hayvan gibi arkadan üzerime çıkabilirsiniz. Ne yapacaksınız bayım?”

Kaptan onun kışkırtıcı konuşması üzerine dönmüştü ama son bağcığı açışını izlerken gözleri ifadesizdi. Elbisesinin üst kısmı açılıp düştü, altındaki nakışlı korse ortaya çıktı. Kurdeleye azıcık asılması gerekti, sonra korsesi de açıldı. Göğüsleri tamamen çıplak kalmıştı. Kibirlenmeden biliyordu ki beyaz ve yuvarlak göğüsleri her erkeğin fantezilerini süslerdi ama Kaptan Wargate çıplak göğsünü ifadesi değişmeden inceledi.

Sonunda gözleri buluştu. “Maskeni çıkaracak mısınız?”

Coral kaskatı kesildi ve düşünmeden cevap verdi: “Hayır.”

Maskeyi çıkarmasını talep etmesini beklediğinden bir an için göğsünde bir panik dalgası oluştu.

Fakat o yalnızca içini çekti.

“Pekâlâ. O zaman, evet, benim için yapmanı istediğim bir şey var.” Şömineye gitti ve tek sandalyeye oturdu, bacaklarını ayırıp açtı. “Buraya gel.”

Coral rahatlayarak iç çekti. Bununla başa çıkabilirdi. Başını bir yana eğdi ve ona doğru ağır adımlarla ilerledi, ömründe öğrendiği tüm baştan çıkarıcılığı sergiliyordu.

Ayrılmış bacaklarının arasında durdu ve tek bir altın ojeli tırnağını boğazından çıplak göğüslerinin arasına sürükledi. “Evet?”

“Arkamı dön.”

Coral nefesini tuttu ve kendi etrafında döndü.

“Eğil.”

Üst dudağı maskesinin altında kıvrıldı. Kıçına şaplak atmak mı istiyordu? Gururlular ne de çabuk yıkılıyordu!

“Şimdi bacağıma bin.”

Bu, Coral’ın kafasını karıştırdı ve kaşlarını çattı ama dediğini yaptı.

“Botumu tut.”

Coral’ın kaşları çatıldı. Omzunun üzerinden Kaptan’a baktı. Bu pozisyondayken yüzü neredeyse baş aşağı duruyordu ama onun dudaklarının kıvrıldığına yemin edebilirdi. “Ne?”

Kaptan bir çocukla konuşur gibi sabırla, “Botlarımı çıkar-mama yardım et,” dedi.

“Botların...”

“Botlarım.” Boştaki botunu Coral’ın poposuna koyma cüretini gösterdi. “Asıl.”

Hoyrat, çileden çıkarıcı, *şaşırtıcı* adam! Coral derin bir nefes aldı, asık suratla eğildi ve botu kavrayıp hızla çekti.

Bot kımıldamadı.

“Biraz daha sert.” Kaba adam arkasından yardımsever bir şekilde konuşuyordu, bir yandan da ayağıyla poposuna basıyordu.

Erkekler, diğer erkekleri kıskandırmak için Coral'ın yanlarında oturması için kendisine servet ödüyorlardı... ve bu adam ona pis botlarını çıkartıyordu.

Coral dişlerini sıkarak tüm gücüyle asıldı. Bot çıktı, Coral neredeyse burnunun üzerine devriliyordu.

Wargate, "Aferin," diye ağır ağır konuştu. "Şimdi diğeri."

Coral iğrenerek botu fırlattı ve tekrar eğildi, duruşu düpedüz biçimsiz olmasa da komik olduğunun farkındaydı. Göğüsleri sallanıyor, poposu Kaptan'a sergileniyordu, o da bir kez daha ayağını üzerine koymuştu. İkinci bot ilkinden daha kolay çıktı. Doğruldu ve döndü, asıldığı botu hâlâ elinde tutuyor ve eski özgüveninin birazını geri kazanmaya çalışıyordu.

"Şimdi bana ne yaptıracaksınız?"

Isaac şaşırmış gibi kaşlarını kaldırdı. "Hiçbir şey. Şimdi oldukça rahatım. Size iyi geceler dilerim, bayan."

Ardından Kaptan Wargate kollarını birleştirdi, ayaklarını uzattı ve Coral'ın inanamayan gözlerinin önünde mümkün olan en küçük düşürücü şeyi yaptı.

Uykuya daldı.

 

*Ne zaman bir insan Buz Prenses'in Şarkısını duysa
donakalmış. Ona Şarkı söyleyen kadını teselli etme
ihtiyacından ailesini, ülkesini, kendisini unuttur ve dönüp
söylenen Őarkıya doĒru yolculuĒa çıkarmış. Sonunda yalnız
tahtındaki Buz Prenses'e ulařtıĒında Prenses uzanıp onu
dudaĒından permiş...*

-Buz Prenses

Isaac sabahleyin ocaĒı tangırdatan hizmet inin sesine uyandı. Esnedi ve sandalyede uyumaktan boynunda oluşan sızı üzerine yüzünü buruşturarak gerindi. Afrodite gitmişti, yataĒının örtüsü açıktı ve alımlı yeşil kadife elbise yataĒın ayak ucuna fırlatılmıştı. Afrodite'le yemek yemeyi ummuştu ama hayal kırıklıĒına uĒramasına da şaşırmamıştı. Hanımefendi tam bir kedi gibiydi, Kaptan onun kutsal odasını ele geçirmiş ve şüphesiz onu sinirlendirmişti.

Akşamı beklemesi gerekiyordu.

Hizmetçi kısık sesle, "Kahve ister misiniz efendim?" diye sordu.

Isaac memnuniyetle, "Evet, teşekkür ederim," diye yanıtladı.

Kadının şüpheli ifadesi Kaptan'ın ses tonu üzerine biraz yumuşadı. "İsterseniz size sıcak su da getirebilirim."

Başıyla onayladı. "Erkeklerin geceyi geçirmesine alışkın değil misiniz?"

"Erkeklerin kalmasına hiç alışkın değilim," diye homurdandı hizmetçi. "Hanımefendi odasına erkek getirmez."

Kaptan'ın çenesi kasıldı. "Onları Mağara'nın başka bir yerinde mi ağırılıyor?"

Hizmetçi ona anlamı belli olmayan bir bakış fırlattı. "Ben kahve ve su getireyim, efendim." Odadan çıktı.

Isaac ayağa kalktı, portatif lavaboyu bulup kullandı. Hizmetçi, hanımının sırlarının koruyucusuydu, bu da hizmetçilerinin Afrodit'i nasıl gördüğüne dair bir ipucu veriyordu. Bir donanma kaptanının değeri her zaman denizcilerinin ona dair nasıl konuştuğundan belli olurdu. Hizmetçi kahvaltısıyla geri döndü. Isaac Mağara'dan çıkmadan önce yedi, tıraş oldu ve şapkası ile pelerinini giyindi. Bu gece Afrodit'le oynamak istiyorsa önce yapılacak önemli işleri vardı.

Yaklaşık on saat sonra Isaac Afrodit'in Mağarası'na yürüdü. Onu götürmesi için bir sandalye kiralayabilirdi ama denizde geçirdiği aylardan sonra bacaklarını esnetme şansını kaçırmak istemiyordu.

Londra'nın en kötü namı kısmında olsa bile.

Afrodit'in Billy dediği büyük adam bu gece Mağara'nın kapılarında duruyordu. Isaac'in taşıdığı küçük omuz çantasına baktı ama sadece kafasıyla onayladı. "Sizi odasında bekliyor."

Isaac adama bozuk para verdi ve antreye girdi. İlk gemisine binen bir asteğmen gibi kalbi çarpıyordu. Artan şehvetine, *sakin ol oğlum, altı üstü bir fahişe*, diye hatırlattı kendisine. Odasında beyefendileri ağırlamıyor olabilirdi ama Mağara'da başka bir yerde ağırlıyor olmalıydı. Ne de olsa genelevin madamıydı.

Yine de tuhaftır ki bu düşünce, beklentilerini azaltmadı. Fahişe olsun veya olmasın, bu gece Afrodit'i görmek için sabırsızlanıyordu. Azametli merdivenlerden koşarak çıktı ve uzun koridorda hızlı adımlarla yürüdü, kıkırdayan kızları ve gözlerinde aptal bir şehvet olan adamları geçti... Neyse ki kendisinde aynı ifade yoktu. Daha küçük koridora dönüp başını eğmeyi hatırlayarak gizli geçide girdiğinde kimse itiraz etmedi. Sondaki kapının dışında duraksadı ve kapıyı çaldı.

Bir anlık bir sessizlik oldu ve Isaac onunla odasının dışında başka bir yerde buluşmakta ısrar edip etmeyeceğini merak etti.

Ardından kapı açıldı.

Afrodit bu gece basit bir elbise giymişti; yeşil, çok düşük yakalı bir elbiseydi ama göğüs uçlarını kapatıyordu. Onların dikkatini dağıtmayacak olmasına minnettar mı olsun yas mı tutsun bilemiyordu. Soğuk altın maske yerli yerindeydi. Isaac tuhaf bir şekilde onu tanıdığını fark etti; onun zayıf kolları, boynunun altındaki nefis oyuk, kendisini gördüğünde meydan okuyucu bir şekilde başını yana yatırması... bunların tümünü biliyordu yine de yüzünün neye benzediğine dair hiçbir fikri yoktu.

Kendisinin en basit kısmını ona göstermeyi reddettiğini bilmek ayakkabı tabanındaki bir çakıl taşı gibi sıkıntı veriyordu.

Afrodite iğneleyici bir tonda, "Girmeye niyetiniz var mı Kaptan Wargate?" diye sordu.

Kaptan sırttı ve eğildi. "Sizin gizli odanıza girmeye her türlü niyetim var, bayan."

Bu beklenmedik kısa bir kahkahaya yol açtı. "Kaptan. Lütfen girin."

Onu geçti, hareket ederken vücuduna değmesin diye geriye çekildiğinin farkındaydı. "Bana Isaac de."

"Ne kadar da dinî bir isim."

"O zaman seninki ne?" Ona bakmak için döndü. "Gerçek adın, burada söylenen adın değil."

Coral tereddüt etti ve bir saniye için ona söyleyebileceğini düşündü, ancak başını salladı. "Biraz şarap ister misin?"

"Hay hay." Çantasını ateşin önündeki kare masaya bıraktı. Bir adam bir kediye karşı sabırlı olmalıydı. Kedi sadece o bakmadığında yanına yaklaşıacaktı.

Çantasını açarken arkasından bardak şingirtisi duydu ve tahtayı çıkardı. Taşlar yumuşak deri bir kesenin içindeydi; onları siyah ve kırmızı karelere yerleştirdi.

"O da ne?" Farkında olduğundan daha yakındı.

Kaptan gülümsemesini sakladı. "Neye benziyor?"

Bir kadeh şarabı masaya koymak için etrafından dolaştı. "Bir dama tahtası." Coral şüpheyle oyuna baktı. "Buraya niçin getirdin?"

"Oynarız diye düşündüm." Isaac masanın bir tarafına oturdu ve onu izleyerek şarap kadehini aldı.

“Ama...” Odaya bakındı. “Buraya geliş sebebin...”

Isaac yumuşakça, “Seninle oyun oynamak,” dedi. “İstersen.”

Coral bir an dūřündü; Isaac düz altın maskenin arkasını görmek için dün gecenin bütün kazancını vermeye razıydı. Sonra Coral karşısındaki sandalyeye oturdu, sırtı bir kralla çay içecekmiş gibi düz ve sabitti.

Isaac başını salladı ve taşlarından birini oynattı. “şarap almıyorsun.”

“Misafir ağırlarken içmem.” Afrodit yuvarlak bir taşı ileri itti. “Neden dama?”

Isaac omzunu silkti ve hamlesini yaptı. “Oynaması kolay ancak uzmanlařması zor. Hořuna gidebileceğini dūřündüm.”

“Hoşuma gidebileceğini.” Kelimeleri garip bir yemek tadıyormuş gibi söyledi. “Beni yatağa atmaktansa benimle bir çocuk oyunu oynamayı mı tercih ediyorsun?”

Isaac, “şu an burada evet,” dedi ve Coral’ın oynadığı iki taşı aldı. “Ve bu bir çocuk oyunu değil.”

Coral tahtaya gözlerini dikti, Isaac soğuk metal maskenin altında onun kaşlarını çattığını biliyordu.

Gülümsemediğinden emin oldu.

Coral asil bir tavırla, “Bu oyunu sevdiğimi sanmıyorum,” dedi ve parmak ucuyla bir taşa fiske vurdu.

Isaac, “Bu oynamaya alışık olmadığından,” diye karşılık verdi. “Sadece biraz alıştırma gerektiriyor. Azıcık ileriye görmek.”

“Ne açıdan ileriye görmek.”

Isaac çenesini kaşıdı. “Dama iki türlü oynanabilir. Taşları rastgele oynatabilir, karşındakinin hamlelerine karşılık verebilirsin. Bir çocuk böyle dama oynar.” Yuvarlak tahta bir taşı

alması için ayartmaya çalışarak ileri itti. “Ya da ileriye planlayabilir, karşındaki oyuncunun yapacağı hareketleri önceden görebilirsin. O zaman oyun daha da karmaşıklaşır.”

Coral bir an için onun tuzağına baktı, sonra başka bir taşı ileri itti. “Sadece bir oyun için çok fazla düşünce gerektiriyor gibi.”

Isaac yumuşakça, “Bir oyun ondan ne istiyorsan o olur,” dedi. “Hayatın çoğu oyundur. Beceriyle oynanırsa, akıllı ve sürükleyici bir rakiple, neredeyse bir dansa dönüşebilir. Biri meydan okur ve hamle yapar, diğeri taciz eder ve kaçır, sonra da ileri atılıp etkili bir hamleyle karşılık verir.”

Coral tahtaya baktı ve ardından eğilip Isaac’ın taşlarından iki tanesinin üstünden atlayarak onları aldı. Pulları düzgünce tahtanın kendi tarafına dizdi ve maskenin arkasındaki yeşil gözleri zafer kazanmışçasına parladı. “Sanırım bu oyunu sevebilirim.”

Isaac bu gizemli kadının ilgisini çektiğini bilerek heyecanlandığını hissetti ama zaferini saklamak için kafasını eğdi. Bir kumandan erkenden kutlama yapmamayı ve düşman gemisinin müdafaasına dalmasına izin vermemeyi bilirdi. Afrodit aldığı pullardan birine parmağıyla dokunuyordu. “Bu oyunu nereden aldın?”

“Ben yaptım.”

Tuttuğu pulu incelemek ister gibi başını eğdi. “Sen mi oydu?”

Isaac onayladığını belli ederek, “Evet,” diye mırıldandı. “Denizde akşamlar uzun olur. Bunu yıllar önce ben oydu ve boyadım.”

“Genelde kiminle oynuyorsun?”

Coral'ın şüpheli tonu üzerine Isaac'ın dudakları seğırdi. "İkinci kaptanım veya teğmenlerden biriyle. Dama yap."

Coral Isaac'ın ilk pulunun üzerine ikinci bir pul koydu ve sonra tahtaya gözlerini dikip hiçbir harekette bulunmadı. "Denizde o kadar uzun kalmak sıkıcı olmalı."

"Hayır, değil." Isaac arkasına yaslandı ve bir yudum şarap içti. "Deniz değışkendir, bazen öyle uysal ve tatlıdır ki güzelliğinden kalbin ağrır. Bazen çılgına döner ve gemiyi baştan sona sallar sen de onu bırakıp bir daha asla dönmek istemezsin ama bir denizci her daim denize döner."

Coral pullarından birini Isaac'inkilerden birinin fazla yakınına itti. "Denizden bir kadınmış gibi bahsediyorsun."

Isaac dalgın bir şekilde, "Çoğu denizciye göre öyledir," diye mırıldandı. Bir tuzak göremedi, dolayısıyla Coral'ın üç taşını aldı.

Afrodite, hamlesi üzerine memnuniyetsiz bir ses çıkardı ve başını masaya eğdi. "Dulsun ama bir yerlerde seni bekleyen bir kadın yok mu?"

"Öyle olsaydı burada olmazdım."

Coral'ın başı yukarı kalktı. "Ne hoş bir duyarlılık, Kaptan."

Isaac başını kaldırıp onu inceledi. "Bana inanmıyorsun."

"Hayır." Isaac'ın taşlarından birini aldı. "Benim tecrübeme göre bütün erkekler fırsat verildiğinde birden fazla kadınla oylanmaktan mutlu oluyor."

"Çoğu erkek, herhalde..."

Coral katiyetle, "Bütün erkekler," dedi.

Isaac, "Bu değil madam," diye homurdandı ve damasıyla Coral'ın altı pulunu birden aldı.

Coral gözlerini kalan taşlarına dikti. "Bir beyefendi hanımların kazanmasına izin verir!"

"Hayır." Isaac başını salladı. "Bağışlama yok, acıma yok. Bu oyunu yetişkinler arasında oynuyoruz, sen ve ben."

Coral, "Seni anlamıyorum," dedi ve ilk defa sesinde bir belirsizlik vardı.

"Hamleni yap."

Tahtaya baktı. "Ne tarafa oynasam kaybedeceğim."

"O zaman yenilgiyi kabul mü ediyorsun?"

"Hayır." Coral oynadı.

Isaac başka bir taşı aldı. "Kazandığımda senden bir bedel isteyeceğim."

"Başlamadan önce bir bedelden bahsetmedin." Sesi içermiş gibiydi.

"Şimdi bahsediyorum."

"Öf. Yerine getirip getirmeyeceğime ben karar veririm." Maskesinin göz deliklerinden Isaac'e baktı, yeşil gözleri parlıyordu. "Herhalde sana bir hizmet sunmamı isteyeceksin."

Isaac, "Herhalde isteyeceğim," diye karşılık verdi ve son taşı köşeye sıkıştırdı.

Coral tahtaya bakıp arkasına yaslandı, vücudunun açısı sayesinde göğüsleri davetkâr biçimde ortaya çıkmıştı. "Bana ne yaptıracaksın Isaac? En büyük arzun nedir?"

Mırıldanan tonu üzerine Isaac'in boğazı kurudu. Bir şekilde onun, odasındaki daha alçakgönüllü yeşil elbisesinin içindeki görüntüsü, bir gece öncekinden daha alımlıydı. Teklifinin üzerine atlamak isteyen bir yanı vardı.

Fakat akıllı bir oyuncu çok belli bir tuzaktan ne zaman kaçınması gerektiğini bilirdi. "Maskeni istiyorum. Benim için çıkar onu Afrodit."

Coral dondu. Elleri sessizce yüzüne gitti, onu Kaptan'ın gözlerinden koruyan altına dokundu.

"Hayır." Elleri kucağına düştü. "Bedeli verip vermeyeceğime ben karar veririm demiştim ve bunu yapamam."

"Anlıyorum." Isaac hayal kırıklığı içinde sessiz bir soluk verdi. Henüz çok erkendi demek. Öne eğildi ve dama taşlarını toplamaya başladı.

Ardından Coral boğazını temizledi.

Isaac yukarı baktı, elleri duraksadı.

Neredeyse fısıltı gibi alçak bir sesle, "Başka bir bedel vereceğim," dedi.

Isaac'ın gözleri kısıldı. "Nedir o?"

"Adım." Coral yutkundu. "Adım Coral Smythe."

Ve Isaac'ın içinde yükselen zafer duygusu ilk defa bir düşman gemisini bozguna uğrattığında hissettiğinden daha tatlıydı.

Beşinci Bölüm

*Buz Prenses'in donmuş dudaklarının dokunuşuyla zavallı
ölümlü adamın kanı dururmuş. Kalbi donar, yüzü ile
kolları ve bacakları buzlanırmuş. Âdeta bir buz heykeline
dönermiş ve ardından Buz Prenses'in buzlu gölündeki diğer
yüzlerce adama katılmış. Hareketsiz. Sessiz. Değişmez. Ve
Prenses'in tek eşlikçileri...*

-Buz Prenses

Ertesi sabah Coral erken uyandı ve sandalyeye bakmak için döndü. Boştu. Isaac çoktan gitmişti. Endişeyle doğruldu ve maskesini yokladı ama hâlâ yerindeydi. Yutkunup kollarını serbest bıraktı. Isaac'in onu uyurken gördüğünü düşünmek garipti. Genellikle savunmasızken gözlemlenmekten nefret ederdi ama Isaac'le... onun kendisini uyurken gördüğünü bilmek neredeyse erotikti.

Titredi ve ayağa kalktı. Kaptan'ı çok yakınına sokuyordu. Bu adam Kraliyet Donanması'nda kendi gemisini yönetme konumuna zayıflığıyla veya arzularının onu kontrol etmesine izin

vermesiyle yükselmemişti. Şu an Coral'la ne kadar ilgilenirse ilgilensin merakı geçip aklı başına geldiğinde bu yok olacaktı.

Coral bu üzücü düşünceyi aklından uzaklaştırdı. Yapılacak işleri vardı ve acele ederse Jimmy kalkmadan Mağara'dan çıkabilirdi. Hızla giyindi ve küçük geçide yöneldi ama antreye vardığında şansı tükenmişti. Jimmy onu bekliyormuş gibi duvara yaslanmıştı. Onu görünce Coral'ın ödü koptu.

"Başka bir geç gece mi Afrodit?" Yapmacık bir alakayla başını salladı. "Ve Kaptan Wargate'in geceyi odanda geçirdiğini duydum. Yine."

Coral onu geçmek üzere hareket etti. "Bir randevum var..."

Jimmy kabaca kolunu yakaladı. "Hizmetlerini başka bir yerde vermeye gitmiyorsun, değil mi tatlım?"

"Elbette hayır." Coral göğsünde çırpınan paniği sakinleştirmek için derince iç çekti.

Jimmy sıkıştırdı, tenini acı vererek çimdikledi. "Çünkü seni disipline etmek zorunda kalmak istemem Afrodit, birden tekrar kârlı olduğunu ispatlamışken olmaz."

Coral bakakaldı, gerçekten şaşırmıştı. "Biliyorsun ki ben müşteri ağırlamıyorum. Artık değil. Kaptan Wargate'in yedi gecesi dolduktan sonra..."

"Beyefendiler seni denemek için yaygara koparıyor olacak." Jimmy iblis gibi sırıttı. "Bu fırsatın kaçmasına izin veremeyiz tatlım."

"Jimmy..."

Birden kolunu bırakınca Coral arkaya doğru sendeledi. "Sanırım Kırmızı Oda'yı sadece sana tahsis edeceğiz. Senin mallarına seçkin bir hava katacaktır. Kaptan'ın seni yormasına

izin verme. İlk boş akşamın için şimdiden müşteriler sıralanmaya başladı.”

Tekrar sırttı ve antrede uzun adımlarla uzaklaştı.

Coral elini göğsüne bastırdı, kalbi deli gibi atıyordu. Eğer Jimmy cidden ona fuhuş yaptırmaya karar verdiyse kendisini korumak için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Adam Mağara'nın hisselerini elinde tutuyordu, onu sokağa atma gücüne sahipti. Daha da kötüsü Afrodite'nin Mağarası'nda çalışan herkesin –çalışan oğlanlar ve kadınlar, hizmetçiler ve aşçılar hatta korumalar bile– hayatlarını cehenneme çevirme gücüne sahipti. Jimmy onu bir fahişe olmaya zorlayabilirdi. Her gece yabancı bir erkeğin altında ızdırap çekmeye.

Hayır. Düpedüz hayır. Bunu tekrar yapamazdı. Bu sabahki randevusu bu yüzden daha acil bir hal almıştı. Coral döndü ve Mağara'nın arka merdivenlerine doğru gözden kayboldu.

O gece döndüğünde geç olmuştu. Mağara'nın arka merdivenlerinden yukarı sessizce çıktı. Binanın önündeki cümbüşçülerin çığlıklarının sesi boğuktu ama yine de duyuluyordu. Bu yerde iki seneden uzun süredir yaşıyordu ama birinin evine dönerken hissetmesi gereken sıcaklığı hissetmiyordu. Zaten ne tür bir aptal bir genelevden ev sıcaklığı beklerdi ki?

Coral odasının kapısının önünde durdu. Bu sabahkinden farklı görünmüyordu ama onun çoktan orada olduğu hissine kapıldı. Dudaklarını birbirine bastırdı. Adam düşüncelerini çok fazla meşgul ediyordu. Böyle olmazdı. O Londra'daki en ünlü genelevin madamıydı, Isaac'ten çok daha güçlü adamları kullanıp bir kenara fırlatmıştı. O Afrodite'ti. Ve bu yedi gün dolduğunda onu bir daha asla görmeyecekti.

Kullanıp unutan kişi kendisi olacaktı, o değil.

Böylelikle şalını omuzlarından aldı, elbisesinin üst kısmını biraz daha aşağı çekti ve küçük odasının kapısını açarken başını yana yatırdı. Isaac onun masasında oturmuştu, uzun bacaklarını müthiş bir rahatlıkla ileri uzatmıştı, gözleri kapalıydı, odanın sahibi oymuş gibi kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Görüntü Coral'ı akıl almayacak derecede sinirlendirdi.

Arkasından kapıyı çok sert kapadı. "İyi akşamlar, Kaptan Wargate."

"Isaac." Gözlerini bile açmadan ağır ağır konuştu. "Ve sana da iyi akşamlar, Coral."

Salınarak ona doğru yürüdü, geçerken şalını yatağın üzerine bıraktı. Adamın yalnızca varlığı bile sinir bozucuydu; cildinin altında karıncalanmaya yol açıyordu. Ondan ne istiyordu? Nasıl bir oyun oynuyordu?

Niyetlendiğinden daha hiddetli bir biçimde, "Bir hanımefendi odaya girdiğinde bir beyefendi ayağa kalkar," dedi ama o, Coral'ın mesleğini ayaklar altına alıyordu. "Ah ama unuttum, ben bir hanımefendi değilim, değil mi?" Şimdi şifonyerin yanındaydı ve aynayı yavaşça sola çekti. "Ben bir fahişeyim... çok çok yüksek fiyatlı olanından. Ve yine de sen orada oturup benimle konuşuyorsun. Veya dama oynuyorsun. Ne çeşit bir adam bir fahişeyle *konuşmak* ister?" Minyatüre bir fiske vurunca yere düştü. Gözlerini oraya dikti, kızgınca gözlerini kırptırıyordu. *Kahretsin!* Onunlayken neden ağzını kontrol edemiyordu?

Arkasında Isaac içini çekti. "Gel otur, Coral."

Ona döndü, kollarını bağladı. "Neden oturayım?"

Isaac'ın geniş ağız, şahin gibi gözlerini aydınlatarak ve sert yanağına bir gamze kondurarak şaşırtıcı bir şekilde gülüm-

semeye başladı. Neredeyse bir oğlana benziyordu. Bu adama vurulmak istemiyordu. “Çünkü yiyelim diye etli börek aldım.”

Isaac eğildi ve ayağının yanındaki bez çantayı aldı, içinden bir bohça çıkardı. Bohçayı açtığı anda sıcak etli böreklerin kokusu odayı doldurdu, bu da Coral’ın minnettarlıkla derin bir nefes almasına yol açtı.

Coral memnuniyetsiz bir tavırla masaya geldi. “Neden?”

Isaac börekleri iki tabağa koyma görevinden başını kaldırmadan, “Ne neden?” diye mırıldandı.

“Neden bana yemek getiriyorsun?” Kafası karışmıştı. Bu adamın ne istediğini hiç anlamıyordu ve bunun tuhaflığı denmesini bozuyordu.

“Aç olduğumdan?” Bir şişe şarap çıkardı ve iki kadehe de koydu.

Coral otururken, “Sana söyledim, müşterilerle içmiyorum,” dedi.

Isaac konuşmadan kadehi ona doğru itti, sadece gözlerinde meydan okuma vardı.

Coral kadehe uzandı ve küstahça bir yudum aldı.

Isaac etli böreğini alıp ısırmadan önce ağzının bir ucu seğirdi. Bir an için gözlerini kapadı, yüzünden mest olmaya yakın bir bakış geçti.

Coral ağzının kuruduğunu hissetti. Böyle bir mutluluğun sebebi olmak nasıl bir duygu olurdu? Bu adamı –Isaac’i– mest etmek?

Gözlerini açtı ve ona gülümsedi, yutkununca bronzlaşmış boğazı hareket etti. “Denizde aylar geçirdikten sonra bir etli böreğin tadının nasıl olduğuna dair hiçbir fikrin yok.”

Coral'ın buna yapabileceği çok sayıda müstehcen yorum vardı ama merakı üstün geldi. "Anlat bana."

"Taze et ve erzakla yola çıkıyoruz elbette." Şarabından bir yudum aldı. "Ama asla yetmiyorlar. Çoğu zaman tekrar limana çıkana kadar lifli bisküvilere kadar düşüyoruz. Her adamın bunu nasıl karşıladığını görmek komik. Çoğu yoluna devam ediyor, daha iyi yiyecekleri düşünmemeye çalışıyor."

"Çoğu mu?" Coral böreğini bir çatalla dürttü. Isaac iki tane koymuştu ama kendi böreğini parmaklarıyla yiyordu.

"Bir zamanlar bir ikinci kaptanım vardı, adı Jones'tu. Hiç durmadan yiyecek hakkında konuşurdu. Annesinin yaptığı yemekler. Sevdiği yemekler. Kıydayken yediği son yemek. Bir parça dana eti hakkında sen eti neredeyse tadacak hale gelene kadar güzel sözler söyleyebilirdi."

Coral kaşlarını kaldırdı, her şeye rağmen gülümsüyordu. "Ve diğer denizciler bunu nasıl karşılıyordu?"

"Her zaman iyi değil." Kıkırdadı. "Bir defasında iki denizciyi geminin hapishanesine kapatmak zorunda kaldım. Jones'u uykusunda öldüreceklerinden korkmuştum."

Coral güldü, yumuşak ses kendisini şaşırttı. Etli böreğine baktı ve bir ısırık aldı. Lezzetliydi, sosu iştah açıcı, kalın et parçaları yumuşaktı. "Jones artık ikinci kaptanın değil mi?"

Isaac cevaplamadı ve Coral kafasını kaldırp baktı. Isaac yemeyi bırakmış, masaya boş boş bakıyordu.

"Isaac?"

Derin bir nefes aldı ve Coral'a baktı, gözleri dalgındı. "Hayır, Jones artık ikinci kaptanım değil."

Coral erkekleri ayartıp kaçmaya antrenmanlıydı. Asla çok derin bir soru sormamaya. Asla dâhil olmamaya.

Fakat bu gece değil. “Ne oldu ona?”

Isaac yarısını yediği etli böreğe dik dik bakarken kaşları çatıldı. “Bir savaştaydık. Bir top onu sağ kolundan, tam omzunun altından vurdu. Tek bir top değildi... şarapnel, keskin demir parçaları. Kolu...” Yutkundu, şarap kadehine uzandı ancak parmakları cama zor değdi. “Kolu mahvolmuştu. Doktorlar temizce kesmeye çalıştılar ama yara omza çok yakındı ve kanama durmuyordu. Ertesi sabah John’u denize gömdük.”

Coral dudağını ısırdı. Bir sebeple Isaac’ın anlatışındaki metanet hikâyeyi daha da yürek burkucu yapmıştı. “Üzgünüm.”

Isaac onu duymuyor gibiydi. “Garip. Bazen en sıradan adamlar, boyu posu ufak olanlar, zekâ veya espri yeteneğinde göze çarpmayanlar en olağandışı cesareti gösteriyor. Tüm bu süreçte John uyanıktı. Tüm gece boyunca etrafındaki diğer yaralıların çığlıkları arasında orada öylece, yüzü beyaz, dudaklarında ufak bir gülümsemeyle yattı. Doktor omzundan sarkan et parçalarını kestikten sonra daha fazla yapabileceği bir şey olmadığını söyleyince Jones ona baktı ve teşekkür etti. Şafaktan önce onunla konuşmaya gittim, Jones selam vermeye çalıştı ve bana hizmet etmenin onur olduğunu söyledi.”

Coral çaresizce ona baktı. Bir adama nasıl sonsuz keyif verileceğini biliyordu, nasıl flört edeceğini, bir adamın resmen yalvarmanın eşiğine nasıl getirileceğini... Ancak bu adamı nasıl rahatlatacağını bilmiyordu.

“Isaac,” diye fısıldadı.

Isaac gözünü kırpıştırıp yukarı baktı. “Beni bağışla. Bu yemek masası için hoş bir konuşma değil.”

Coral açıklanamaz bir öfke hissetti ve hızla konuşmaya başladı. “Ama ben bunun hakkında konuşmak istiyorum. Ben seni, gemini ve adamlarını tanımak istiyorum. Ben *seni* tanımak istiyorum, Isaac.”

Aceleci sözleri aralarındaki havada asılı kaldı. Onları geri alamazdı, söylememiş gibi davranamazdı, o yüzden cüretkâr bir biçimde ona gözlerini dikti. Isaac bir an için kıpırdamadı.

Sonra biraz öne eğildi. “Maskeni çıkar, Coral.”

Çıkaramazdı. Yapamazdı işte. Maskesini çıkarırsa Isaac altında yatanı görecekti, gizli kalmasını istediği ne varsa hepsini görecekti. *Onu* görecekti. Ama tuhaf bir şekilde elleri kendilerince hareket ediyor, başının arkasındaki kurdeleleri çıkarmak için asılıyordu. Altın maskesini masanın üzerine koydu.

Ve ona baktı.

Altıncı Bölüm

Bir gün bir asker savaştan sonra doğduğu köye geri dönmüş. Annesi ve babasını, kız kardeşlerini, yaşlı ninesini selamladıktan sonra etrafına bakınmış ve feryat etmiş: "Ama Tom nerede, küçük kardeşim nerede? Gelip bana 'eve hoş geldin' demeyecek mi?"

Bunun üzerine aile fertleri iç çekmiş ve ayaklarına bakmış, ta ki nine hepsi adına konuşana kadar. "Heyhat! Zavallı Tom Buz Prenses tarafından büyülendi ve o zamandan beri onu görmedik."

Bunun üzerine asker, "Olamaz!" demiş. "O zaman gidip onu eve getirmeliyim."

-Buz Prenses

Isaac bir sonraki gece geldiğinde Coral masada asil bir kraliçe gibi oturuyordu. Aynı zamanda altın maskeyi de takmıştı. Isaac hizmetçi reverans yapıp odadan çıkana kadar bekledi ve sonra ona yaklaştı.

“Çıkar şunu, lütfen.”

Coral tereddüt etti ama Isaac emreder bir şekilde gözlerini ona dikti. Bu konuda geri adım atmaya tahammül edemezdi. Yine de Coral başının arkasındaki bağcıkları açmak için titreyen parmaklarını kaldırırken farkında olmadan nefesini tutmuş olmalıydı ki maske çıkınca derin bir nefes verdi.

Onu şaşırtan güzelliği değildi. Dün gece yüzünü görmeden önce bile hareket edişi, erkeklerin etrafındaki özgüvenli hali, mesleğinde çok başarılı olmasından Coral Smythe’in güzel bir kadın olduğunu biliyordu. Hayır, onun nefesini kesen şey Coral’ın gençliği idi.

Afrodit’in Mağarası’nın Afrodit’i yirmi bir yaşından büyük olamazdı.

Teni narin ve öyle soluktu ki neredeyse şeffaftı, diğerinden azıcık daha geniş olan üst dudağının erotik hisler uyandıran uzun bir kıvrımı vardı. Burnu düz, ince ve nefisti. Ayrıca o gözler. Tüm yüzüyle beraber, büyüleyiciydi. Kedi yeşiliydi ve uçları sanki egzotik atalarından kalmış gibi kalkıktı. Kırılğan, cesur ve güzeldi.

Ve çok genç.

Önceki gece kendisini ona gösterdikten sonra gitmesini istemiş, hatta talep etmişti. Önceki gece Isaac onun –ve kendisinin– duygularını açık etmek üzere olduğunu anlamıştı. Önceki gece Coral’ın neredeyse histerik üstelemesine boyun eğmiş ve huzurundan hızla çekilmişti.

Bu geceyse dik durmuş ve bilmesi gerektiğini birden anladığı soruyu sormuştu.

“Nasıl oldu da buraya düştün?” Sesi niyetlendiğinden daha sert çıkmıştı ve Coral’ın ifadesinin şaşkına dönmesini izledi.

Zayıf elinin biri önündeki masada yer alan altın maskeye uzanırken diğeri korumak ister gibi sağ gözüne gitti.

“Kahretsin, yapma.” Isaac masadan diğer sandalyeyi çekti ve oturdu, masaya uzanıp altın maskeyi tutan eli yakaladı. “Özür dilerim.”

Coral sessizdi, sırtı dimdikti fakat bakışı masaya sabitlenmişti. Dokunuşuyla donakalmıştı ve Isaac şimdi onun elinin sağ gözündeki hafif bozukluğu sakladığını görüyordu. O gözün kapağı soldakinden biraz daha düşüktü ve kaşından küçük, beyaz bir yara geçiyordu.

Isaac nefes aldı ve tuttuğu eli yavaşça çekti. “Kendini tekrar saklama.”

Coral nefesini tuttu.

“Lütfen.” Isaac sesini alçak, yatıştırıcı tutmak için zorlanıyordu. “Dün gece gençliğimle âdeta şaşkına döndüm ve bugün tekrar.”

Bu Coral’ın kaba bir kahkaha atmasına yol açtı. “Yirmi dört yaşındayım. Kaç yaşında olduğumu sanmıştınız, Kaptan?”

“Isaac,” diye dalgınlıkla çıkıştı. “Bilmem. Tek bildiğim senin bir madam olduğun, bunu,” belli belirsiz bir el salladı, “yıllardır yaptığını sanmıştım.”

“Fahişelik yapmamı kastediyorsun,” dedi. Sözleri küstahtı; loo oyunundan önce Isaac’in tanıdığı Afrodit, mesleğini özellikle onun önünde gözler önüne sermek için her fırsatı değerlendirir gibiydi.

Ama bu Coral’dı, Afrodit değil ve sözleri yumuşak ve biraz üzgündü.

“Senelerdir fahişelik yapıyorum. İlk başladığımda buna mecburdum. Yeterli para kazanmanın tek yolu buydu, kendime ve...”

Bir an duraksadı ve Isaac devam etmeyeceğini sandı. Koruduğu ve bakımını üstlendiği diğer kişi kimdi? Annesi mi? Tanrım, çocuğu mu?

Isaac öne eğildi. “Anlat bana.”

Coral’ın parmakları elini neredeyse acıyla sıktı. “Ben küçükken bana ablam baktı. Ebeveynlerimiz ölmüştü. Bir hizmetçi olarak iyi bir pozisyonunda çalışıyordu ama işvereni referans vermeden onu işten çıkarınca başka iş bulamadı.”

Masanın üstüne bakıyordu ama sonra o muhteşem gözlerini Isaac’e dikti. “Beni terk edebilirdi. Beni bir pezevenge veya sözleşmeli hizmetçi olarak satabilirdi. Onun yerine ikimiz de yiyecek bulabilelim diye Londra sokaklarını dolaştı. Bunu yıllarca yaptı. Fakat yeterince büyüdüğümde, erkekler benim de farkıma varmaya başladıktan sonra...”

Burada durdu ve Isaac onun anılara dalmış gözlerinde ne yaptığını görebildi.

Ama onun bunu yüksek sesle söylemesine ihtiyacı vardı. “Ne yaptın?”

Coral çenesini kaldırdı. “Bulabildiğim en lüks fuhuş yerini buldum ve madamla bir anlaşma yaptım; bekâretimi en yüksek teklifi verene satacaktı, ben de paranın dörtte birini alacaktım.”

Isaac göğüs ve kol kaslarının neredeyse acıyla kasıldığını hissetti. Sandalyesinden fırlamak istedi. Mobilyalara saldırarak ve feryat etmek. O madamın, Coral’ı satın alan adamın ve onu hayatında kullanmış olan tüm adam ve kadınların yüzünü dağıtmak.

Onun yerine sinirini bastırmak için gözlerini kapadı. “Ondan sonra genelevde mi çalıştın?”

“Bir süre için.” Sesi kasvetliydi. “Genelevde ablamın sokaklarda kazandığından daha fazla para kazandım. Ama sonra kendime bir koruyucu buldum.”

Isaac koruyucusunun kibar bir adam olduğunu umarak ona baktı fakat bunun pek mümkün olmadığını biliyordu.

Coral gözlerini masaya dikti. “Bir yıl kadar onunlaydım, ardından başka bir adam, varlıklı bir tüccar bana sahip çıkmayı teklif etti. Toplamda her biri bir öncekinden daha önemli ve zengin olmak üzere beş değişik koruyucum oldu ve ablama sokaklarda daha fazla dolaşması gerekmediğini söyleyebildim. O hayatı bırakabilirdi çünkü artık benim ikimize de bakacak yeterli param vardı.”

Sesi gurur doluydu ve Isaac neden öyle olabileceğini şimdi anlayabiliyordu. “Afrodit’in Mağarası’na gelmeye neden karar verdin?”

Isaac onun parmaklarının sağ kaşındaki yaraya değmesini izledi. “Son koruyucum çok kıskanç bir adamdı. Rakiplerimden bir kadın ona başka erkeklerle görüştüğümü söylemiş. O da...” Bir an için sesi canlılığını yitirdi ve sonra dikleşip küstahça Isaac’in gözlerinin içine baktı. “Beni dövdü. Aslına bakarsan oldukça fena bir şekilde dövdü. Beni öldüreceğini sandım. Ondan sonra Afrodit’in Mağarası’na geldim. Bir adamın emri altında olmaktansa her gece farklı bir erkekle olmayı tercih ederim.”

Isaac yutkundu, onu bu kadar yaralayan meçhul adama karşı duyduğu öfkeyi bastırdı. “Ya şimdi?”

Coral parmaklarını çekmeye kalkıştı ama Isaac sıkı tuttu. Onun geri çekilmesine izin vermeyecekti. “Şimdi mi? Şimdi

Londra'daki en ünlü genelevin Afrodit'iym, bayım. Başka ne sandınız?"

Isaac hiç alay edilme havasında değildi. "Şimdi fahişelik yapıyor musun?"

Zarif başını geriye attı ve dudaklarında çirkin bir alay oluştu. "Elbette ben..."

Isaac birleşik ellerini salladı. "Saçmalamayı kes, Coral. Bana gerçeği söyle."

Gözleri savunmasızca parıldadı ve Isaac onun kendisine gerçeği söyleme cesaretinde bulunup bulunmayacağını merak etti.

Sonra Coral içini çekti, sesi halsiz ve dalgındı. "İki senedir bir erkeği keyiflendirmedim. Buna gerek olmadı, ben Afrodit'im."

Isaac ona, "Ben hariç," diye hatırlattı.

"Seninle yaptığım bu mu?" Başını kaldırdı, yüzünde meraklı bir gülümseme vardı. "Seni keyiflendiriyor muyum?"

Isaac özenle, "Seninle geçirdiğim zamandan keyif alıyorum," dedi. Bu yeni bir zemindi, kırılgan ve belirsiz. Yanlış bir harekette bulunmak istemiyordu. Bu yeni yolculuğu mahvetmek istemiyordu. "Seninle konuşmayı seviyorum, burada seninle oturmayı seviyorum. O açıdan keyif alıyorum. Diğer yönlerden de müşterilerin gibi miyim, bilmiyorum. Umarım değilimdir. Umarım bu senin için değişik ve yeni bir şeydir ama buna karar vermek sana kalmış."

Coral ayağa kalktı, yavaşça ellerini ayırdı ve masanın etrafında dolaşıp Isaac'ın önünde durdu. Isaac sandalyesini onunla yüz yüze olacak şekilde oynattı.

“Sen farklısın.” Coral bir elini kaldırıp Isaac’ın alnındaki saç hizasında narince gezdirdi.

Isaac gözlerini kapattı, parmaklarının teninde titremesini hissetti.

“Ne sebeple olursa olsun,” Coral yumuşakça konuşuyordu, “benimleyken sadece Isaac’sin ve ben de Coral’ım.”

Ve Isaac Coral’ın dudaklarını dudaklarında hissetti. Hafifçe, bir kelebeğin kanatlarının değmesi gibi. Ağzına nefesi yayıldı, tereddütlü ve tatlıydı. Isaac onu kavrayacağından korktuğu için sandalyesinin oturağını sıktı. Bu kırılgan bağı kıracağından korkuyordu. Coral cesaretlendi, hâlâ ağzı kapalıyken dudaklarını Isaac’inkilere bastırdı. Isaac onu tadarak, korkutmak istemeden dudaklarını yavaşça açtı. Coral’ın ağzını yaladı, şarap ve kadın tadıyordu. Nabızı hızla atıyordu. Onu kucağına almak, elbisesini açmak ve o pürüzsüz, solgun tenini hissetmek istiyordu.

Fakat Coral geri çekildiğinde durdurmak için hiçbir girişimde bulunmadı.

Gözlerini açtı ve ona, Coral Smythe’a, artık çok iyi bildiğini düşündüğü bu gizemli kadına baktı ve sorabileceği tek şeyi sordu.

“Şimdi ne olacak?”

...the ... of the ... and the ...

...the ... of the ... and the ...

...the ... of the ... and the ...

...the ... of the ... and the ...

...the ... of the ... and the ...

...the ... of the ... and the ...

...the ... of the ... and the ...

...the ... of the ... and the ...

...the ... of the ... and the ...

...the ... of the ... and the ...

...the ... of the ... and the ...

...the ... of the ... and the ...

...the ... of the ... and the ...

...the ... of the ... and the ...

Yedinci Bölüm

Böylelikle asker Buz Prenses'in evine doğru yola çıkmış. Omzunda bir çanta ve ayaklarında aşınmış botlarla amaçsızca dolaşp ormanlar ve dağlar, ovalar ve buzlar arasından seyahat etmiş. Aslanlar saldırmış, eşkıyalar kovalamış ve geceyi en az bir akıllı keşişle geçirmiş. Ve Buz Prenses'in sarayına yaklaştıkça onun şarkısını duymaya başlamış; yüksek ve tatlı ve öylesine yalnız...

-Buz Prenses

Coral aynaya baktı ve zaten mükemmel olan saç modelini düzeltti. Kariyerinde sayısız erkeği beklemişti ama nedense bu gece Isaac'i beklemek onu bir köpek sürüsüne yaklaşan bir kedi gibi tedirgin ediyordu.

Hüsrarla iç geçirerek ellerini iki yana koydu. Ah, gerçeği neden kabullenmiyordu? Isaac yıllardır ayartıp kapana kısırdığı diğer erkekler gibi değildi. Isaac önemliydi.

Muhtemelen bu nedenle dün geceki özel görüşmelerini hiç tarzı olmayan bir telaşla kısa kesmişti. Ona dair ne düşüneceğini bilemiyordu. Nasıl davranacağını, kendini nasıl sunacağını. Adam sanki aklından geçen alışıldık hilelerini görüyordu. Kendisini biçare bir acemi gibi hissettiriyordu ama aynı zamanda sadece onu görmek kalbinin teklemesine, dudaklarının aptal bir gülümsemeyle kıvrılmasına yol açıyordu.

Ah Tanrım, bir budalaya dönüyordu.

Kapıda ihtiyatlı bir tıklama duyuldu ve Coral yüzüne hücum eden o aptal gülümsemeyle hızla döndü. Gülümsemeye hiddetle karşı koydu, derin bir nefes aldı ve kapıyı açmak için odada süzüldü. Isaac'ın ciddi, yakışıklı yüzünü görmek bir tokat gibiydi. Denizci üniformasını giymişti –bembeyaz, koyu mavi, siyah ve altın– ve siyah saçı arkada sıkıca örgülüydü. Coral istese de istemese de heyecanına tempo tutarak kalbi gümbürdemeye başladı. Onun üniformasını buruşturmak, o sıkı örgüyü dağıtıp saçında parmaklarını gezdirmek istedi. Neden yapmayacaktı ki? Oynadıkları oyunun kaçınılmaz sonucu bu değil miydi? Neden yalnızca kaderi kabul etmiyorlardı?

Tek sorun dürtülerine boyun eğerken kendisini sağlam tutmasıydı. Bir uçurumun kenarında dolandığını biliyordu ve düşerse... o çukurdan çıkış yoktu. Fakat geri çekilip onu içeri buyur ederken bu düşünceyi bir kenara bıraktı. Ömründe pek çok erkeği yatağa atmıştı. Isaac sadece bir başkasıydı.

Keşke kalbini de buna ikna edebilseydi.

Isaac pelerinini bir sandalyenin üzerine fırlattı ve konuşmaya başladı ama Coral oyun oynamaktan usanmıştı. Ona yaklaştı ve ayak parmaklarının ucunda yükselip yüzünü kendi hizasına getirdi.

Onu öptü.

Ah, bu çok daha iyiydi. Bir parçası dudaklarının onunkilere değmesiyle sakinleşmişti, gerçi bu sırada karnı ihtiyaçla kasılıyordu. Dudakları sertti ancak Coral'ın baskısına boyun eğmişti. Coral kendi inlemesine şaşırılmış ve biraz mahcup olmuştu. Arzulayıp kontrolünü kaybetmesi gereken adamdı. O Afrodit'ti. Cinsel arzuya duyarsızdı.

Ama Isaac'le birlikteyken öyle değildi.

Birden korkup düşünceyi kafasından uzaklaştırdı. Isaac ona bakıyordu, öpüşmelerinden dudakları biraz kızarmıştı fakat gözleri hâlâ dikkatli ve tetikteydi. Yalnızca onun bir sonraki hareketini bekliyor gibiydi. Bu görüntü Coral'ı gücendirdi. Onun kendisinden daha sakin olmaması gerekirdi. Neredeyse Coral'ın kontrolünü kaybetmesine sebep olacaktı, lanet olsun.

Uzandı ve örgüsünü omzundan öne aldı. Ardından sicimle oynayan bir kedi gibi kapkara saç tutamını çözüp parmaklarıyla ayırdı. Tüm bu süre boyunca Isaac sessiz ve hareketsiz kalıp onun oyun oynamasına izin verdi. Coral bitirdiğinde açılmış saçlarını omuzlarına yayıp onu inceledi. Bahriyeli üniforması giymiş bir korsana benziyordu. Onun kıyafetlerine kaşlarını çattı ve boyun bağını çözdü. Yere fırlatınca Isaac kaşlarını çattı.

Bu itiraz belirtisi Coral'ın hoşuna gitti.

Ardından ceketine ve yeleğine saldırdı, birini yatağın üzerine diğerini tehlikeli bir şekilde ateşin yanına fırlattı ama Isaac inatla kayıtsızdı. Ancak Coral gömleğini çekip çıkardığında hislerine boyun eğmeye başlamıştı.

Maalesef Coral da.

Gerçekten yapılydı. Coral ona dokunma arzusunu bastıramayıp avuçlarını yavaşça üzerinde gezdirdi. Omuzları çok

genişti ve yıllarca denizde yaşadığı için kaslıydı. Coral zengin erkeklere alışkındı; fiziksel iş yapmaktansa ellerini kesecek erkeklere. Onların bedenleri yumuşak, beyaz ve neredeyse kadınsı olurdu. Isaac'i bir kadınla karıştırmak mümkün değildi. Vücudu sertti, göğşü siyah, kıvrıcık kıllarla kaplıydı ve deniz-deyken çalışmak için gömleğini çıkarmış gibi bronzlaşmıştı. Coral parmaklarını büküp tırnaklarını kaslı göğşüne hafifçe batırırdı.

Isaac, "Dikkat et," diye mırıldandı.

Coral kirpiklerinin altından ona baktı. "Gerçekten dikkat etmemi istiyor musun?"

Isaac'in ağzının ucu seğirdi. "Muhtemelen hayır."

Coral onu yavaşça yatağa doğru itti. Fiziksel olarak onun hakkından gelebileceği yanılısamasında değildi, bu imkânsızdı ama Isaac sanki üstün olan oymuş gibi oynamasına izin veriyordu. Isaac yatağın kenarına oturdu ve Coral sürünerek onun kucağına ıktı. Onun sıcaklığını isteyen bir kedi gibi kıvrıldı. Bir kolunu Isaac'in omzunun arkasına uzattı ve diğer elinin avcunu yüzünü kendine çevirmek için kullandı. Bakışları kalbini hoplatıyordu. Çıplak omuzlarına düşen saçları ve atık kaşlarının altında parıldayan siyah gözleriyle vahşi görünüyordu; onu yakalayıp bekleyen bir gemiye taşıyabilecek bir adam gibi. Güçlü ve erkeksiydi... birden Coral'ın göğşü ağrıdı. Onu istiyordu. Sonsuza kadar istiyordu.

Ama bu ahmaklıktı.

Bunun üstüne yavaşça gülümsedi, ilk defa on beş yaşındayken öğrendiği baştan çıkarıcı bir gülümsemeyle ve ağzını onunkine dayadı. Dudakları biraz titriyordu ancak Isaac yorum yapmadı, sadece oturup dilini ağzının içinde oynatmasına izin

verdi. Coral onun tadından sarhoş olabilirdi. Zamanı ve mekânı unutup sadece o anı yaşayabilirdi... cüret edebilseydi. Isaac'ın alt dudağını ısırды, aynı zamanda tırnaklarını göğsünde gezdirdi.

Isaac elini yakaladı. "Tırnaklarınızı içeri çekin, hanımefendi."

Isaac'ın tuttuğu elini çekti ve gözlerini onunkilere kilitleyerek bir tırnağını yavaşça Isaac'ın göğüs ucuna sürttü.

Isaac iç çekti.

Coral başını eğdi, zafer gülümsemesini saklayarak diğer göğüs ucunu tatlılıkla öptü. Altında hareketsiz kaldığını hissedebiliyordu, dolayısıyla Isaac'ın o küçük parçasını baştan çıkarmak için dilini kullandı.

Isaac, "Coral," diye homurdandı, sesi kendi dudaklarında yankılanmıştı.

Coral kirpiklerinin arasından ona bakınca neredeyse ne yapmak üzere olduğunu unutuyordu. Isaac'ın erotik hisler uyandıran dudakları hafifçe aralıktı, başını geriye atmıştı ve o kara gözleri kapalıydı. Coral dudaklarını göğüs ucunun etrafında büzdü ve emdi.

Bunun üstüne Isaac alçak sesle ve kabaca küfretti ve Coral bu ses üzerine kendisinin kasıldığını hissetti. Böyle bir adama kontrolü kaybettirmek insanı büyülüyordu. Kucağında süratle ve pek de zarif olmayan bir şekilde döndü. Kendi kontrolünü de biraz kaybetmişti ama bunun hakkında düşünmeyecekti. Onun yerine hızla eteklerini topladı... çıplak poposunu altındaki Isaac'e dayayana kadar.

Siyah gözlerini açtı ve ona dikti. Kalın kaşları onu azarlamak istermiş gibi çatılmıştı ama dikkati de dağılmış gibiydi.

Coral gülümsedi ve etek katlarının altında ellerini kıpırdatarak pantolonunun düğmesini arayıp buldu. İncelikle, *us-talıkla* düğmelerini açtı ve erkekliğini ellerinin arasına aldı. Onu tutarken gözlerini koyu gözlerine dikti. Isaac'ın ifadesi değişmedi ama çenesinde atan bir kas görünüşteki aldırma-zlığının yalan olduğunu gösteriyordu.

Göremediği erkekliğini ölçüp yoklayarak üstünde parmak-larını gezdirdi. "Seni istiyorum. Seni içimde istiyorum."

Isaac gözlerini kırptırdı ve Coral aniden gözlerinin ar-dındaki kederi gördü. "Coral..."

Hayır. *Hayır*. Onun kendisine acımasına izin vermeyecekti. Dizlerinin üstünde kalktı, yatakta Isaac'ın her iki tarafından destek alıp tam olarak erkekliğinin üstüne geldi ve onu azıcık içine aldı.

Isaac'ın elleri onu durdurmak ister gibi belinin her iki tarafındaydı... ve istese durdurabilirdi de. Ama çoktan onun içindeydi, hassas tenini zorluyordu ve Coral böyle bir anda kestirip atacak bir erkeği henüz tanımamıştı.

Altındaki adama zafer kazanmışçasına baktı ve kendini onun bedenine doğru itti. Onu hâlâ bir eliyle dik tutuyordu ama son bir itişle onu tamamen içine alıp elini bıraktı.

Isaac içindeydi, tamamıyla. Ona sokuldu, son derece mahrem bir pozisyonda teni tenine değiyordu. Yine de hâlâ tamamen giyinikti ve eteği her ikisini kapatıyordu. Odaya birisi girse eteklerinin altında ne olduğunu tam anlayamazdı.

Coral başını eğdi ve Isaac'ın göğüs ucunu yaladı. "Bu ho-şuna gidiyor mu?"

Isaac ona dişlerini gösterdi.

Coral'ın kalbi hopladı ve güldü. Elleriyle omuzlarından destek alıp kalktı... çok değil –tam miktarını biliyordu– ve içinde kaymasını sağladı. Kendisini tekrar yerleştirip kalçasını azıcık hareket ettirirken Isaac'ın burun delikleri genişledi, tekrar birleşmelerinden ikisinin de soluğu kesildi.

Tekrar yükselerek, “Bu hoşuna gidiyor mu?” diye sordu nefes nefese.

Isaac başını iki yana salladı ama Coral onun bırakmasını istediğini düşünmüyordu.

Coral hızla kendinden emin ve durdurulamaz bir ritim tutturdu. Isaac artık onun ıslaklığından sert ve kaygandı; aşağı doğru her hareketiyle klitorisine baskı yapıyordu. Leğen kemiğinden sıcaklık yayılıyordu ve Coral sırtından bir ter damlasının kaydığını hissedebiliyordu. Bu kısmı hiç sevmezdi ama onunlayken zor fark ediyordu.

Bu bir şekilde diğer tüm zamanlardan farklıydı. O farklıydı.

Ve boşalmıyordu. Hatırı sayılır ölçüdeki yeteneğini kullanarak onun üstünde hızla gidip geldiğinde bile... Isaac'ın üst dudağında ter birikip dişlerini sıktığında bile.

Neden boşalmıyordu? Coral, “Bu hoşuna gidiyor mu?” diye sordu.

Isaac aniden kalçasını kaldırdı, Coral'ı yataktan havalandırıp içine öyle bir girdi ki Coral rahmine değdiğini hissettiğine yemin edebilirdi. Isaac başını geriye attı ve hırladı; Coral'ın belini kavrarken kollarındaki kaslar sertleşmişti. Coral menisinin içine dolup taşıdığını, aletinin içinde tekrar tekrar hızla hareket ettiğini hissederken Isaac gözlerini açıp ona dikti.

Derin bir nefes verdi ve rahatladı. Coral'ın dizleri sonunda yeniden yatağa değiyordu. Hâlâ onun omuzlarını tutuyordu.

Bir an için üstünden inmeli mi yoksa onun toparlanmasını mı beklemeli merak etti.

Sonra Isaac derin bir nefes aldı. “Evet, *bu* hoşuma gitti ama sizin hoşlanmadığınız çok açık, bayan.”

Sekizinci Bölüm

Asker uzun günler ve geceler boyunca seyahat ettikten sonra Buz Prenses'in karşısına dikilmiş. Annesi ona terbiye kurallarını öğrettiğinden başını eğerek Prenses'i selamlayıp,

"Size iyi günler dilerim, hanımefendi!" demiş.

Buz Prenses buzlu gözlerini açmış ve bir buzdağı gibi soğuk sesiyle, "Gel beni öp," demiş.

Asker, "Teşekkür ederim ama hayır," diye karşılık vermiş.

"Ancak teklifinize müteşekkirim."

'Prenses, "O zaman neden geldin?" diye sormuş.

Asker, "Kardeşim Tom'u eve götürmeye," demiş, "ve onsuz gitmeyeceğim."

-Buz Prenses

Isaac resmî mektubu fırlattı. "Lanet olsun!"

Han masasında karşısında oturan Teğmen Cranston şaşırılmış bakıyordu. "Ters bir şey mi var Kaptan?"

“Korktuğumuz gibi... denize erken çağırıldık. Bir haftadan az sürede sefere çıkıyoruz.” Önündeki buz kesen dana eti dolu tabağa baktı, iştahı kaçmıştı. Bir zamanlar, karısı öldükten hemen sonra, aniden resmî göreve çağrılmaya aldırış etmediği olmuştu. O zamanlar karaya ve eve dönüşünü bekleyen kimse yoktu. Şimdiyse...

“Lanet olsun!” Tekrar kısık sesle homurdandı. “Adamlar dinlenmemiş olacak. Huysuz ve kavgacı olacaklar.” Cranston’a baktı. “Alkollü içki stoğumuzun yeterli olduğundan emin ol.”

Cranston başıyla onayladı. “Hayhay efendim.”

“Ve diğer subaylara disiplinin sıkı olacağını söyle, küçük olaylara göz yummak yok. Adamlarımdan birinin sakatlanması veya bir yumruklaşmada ölmesindense kırbaçlanması veya hapisyanede kalması daha iyi.”

“Hayhay efendim.” Cranston ayağa kalktı. “İzninizle, ben hazırlıklara başlayayım.”

“Elbette.” Isaac, Teğmen’in han kalabalığı arasında yola düşmesini izledi. Kendisinin de yapacak hazırlıkları vardı; ödenecek hesaplar, tekrar denize açılmadan önce yapılacak işler. Zamanının çoğunu denizde geçirince liste uzayıp giderdi. Fakat bu gece bunların hiçbirini yapmayacaktı.

Bu gece bir kez daha Coral’ı ziyaret edecekti.

Önündeki dana etine dik dik baktı; Coral’ın bir gece önce kendisini nasıl kullandığını hatırlayınca keyfi kaçtı. Coral’la sevişmenin kolay olmayacağını biliyordu ama kadın onu kahrolası bir fahişe gibi kullanmıştı. Ve sonra her nasılsa Isaac’in onun olaya hiç katılmadığını fark etmemesini beklemişti. Daha sonra pişman olacağı bir şey söyleyip yapmadan önce Coral’ı yalnız bırakmıştı.

Handaki hizmetçi kadın dirseğinin dibinde cilveli bir şekilde, "Biraz daha bira ister misiniz efendim?" diye sordu.

Isaac kafasını kaldırdı ve farkında olmadan öfkeli bakışını kadına çevirdi. Kadının güzel mavi gözleri korku içinde açıldı.

Isaac ifadesini yumuşattı ve nazik bir sesle konuştu: "Hayır, kalkıyorum."

Dışarıda güneş sıcaklığını da beraberinde alıp batmaya başlamıştı. Isaac pelerinini sırtına alıp Afrodit'in Mağarası'na yürüdü. Yol boyunca Coral'a, onun aldatmacalarına ve onun gibi bir kadına dönecek ne tür bir aptal olduğuna dair düşüncelere daldı. Ama en sonunda onun küçük kapısının önünde durup açılmasını beklerken hepsini unutmuştu.

Coral'ın çenesi yukarıdaydı, dudakları yapmacık hafif bir gülümsemeyle gerilmişti ama Isaac onun egzotik yeşil gözlerinde pusuya yatmış belirsizliği görebildi.

Isaac içini çekti. "Beni içeri davet et, canım."

Coral geri çekilmeden önce Isaac onun gözlerinde oluşan şaşırma belirtisini gördü. "Lütfen girin, Kaptan Wargate."

Isaac başıyla selam verdi. "Teşekkür ederim."

Onun ufak ödünü Isaac'i biraz yatıştırdı. Odaya girdi ve onu incelemek için döndü. Coral, Isaac orada olduğu için ne yapacağını pek bilmiyor gibiydi.

Ashında ikisi de öyleydi.

Coral suçlayıcı biçimde, "Ne istediğini bilmiyorum," dedi.

Isaac soğuk bir şekilde, "Farkındayım," diye karşılık verdi.

Coral incinmiş görünüyordu.

Ah, Tanrım. Isaac çenesini ovaladı, dalgınlıkla tıraş olması gerektiğini fark etti. "Şarabın var mı?"

“Evet.” Coral masaya doğru süzüldü ve ona dolu bir kadeh getirdi. Sessizce iki eliyle birden tuttuğu şarap kadehini uzattı.

Isaac gözlerini onunkilere dikerek kadehi aldı. Yaptığının yanlış olduğunu bilse ve bunu kabul etse bile özür dileyecek bir kadın değildi Coral. Isaac’ın altında çalıştığı ilk kaptan, bilge bir deniz kurdu, mutlu adamların gerçekleri ve burnunun dibinde olanları kabul ettiğini söylemişti. İmkânsız dilekler peşinde koşmak bir adamda yalnızca melankoliye ve aşırı içmeye yol açardı.

Isaac şarabını yudumladı, ardından masaya yürüyüp bardağı bıraktı, kendini birden daha hafif hissetti. Coral’a baktı. “Buraya gel.”

Coral’ın ifadesi açıkça temkinliydi ama merakı çekingenliğine galip gelmiş olmalıydı. Sessizce Isaac’ın yakınına gelip yetişemeyeceği bir yerde durdu. Isaac bir sandalyeye oturdu ve bacaklarını ayırıp bir dizine hafifçe vurdu. “Gel.”

Neredeyse içermiş gibi görünüyordu ama yine de gelip bacağına yerleşti. Isaac bir kolunu ona doladı ama Coral onu öpmeye kalktığında onu uzakta tuttu.

Coral sinirle feryat etti. “Benden ne istiyorsun?”

Isaac yatıştırıcı bir sesle, “Anlatayım,” dedi, bir yandan boştaki eliyle eteğini kaldırıyordu. “Senin ve benim aramızda terimlere istinaden bir anlaşmazlık var.”

Coral’ın dikkati dağılınca eteğinin altına, çıplak bacağı boyunca kayan Isaac’ın avcuna baktı. “Ne?”

Isaac, “Sevişmek,” diye açıklama yaparken onun sıcak teninde eliyle yavaşça bir daire çizdi. Öylesine yumuşaktı ki sanki bir kedi yavrusunu okşuyordu. “Sana göre bu tabir, taraflardan sadece birinin zevk aldığı bir para değişimi, bir iş

faaliyetini anlatıyor. Bana göre sevişmek iki tarafın da faydalandığı ortak bir şey.”

Coral onu bileğinden yakaladı, kalçasındaki elini durdurdu. Gözleri biraz çaresizdi. “Ne demek istiyorsun?”

Isaac yavaşça, “Sana benim sevişme tarzımı göstermek istiyorum,” dedi.

Coral duraksadı, belli ki düşünüyordu. Isaac ona izin verip sabırla bekledi. Onun bunu kabul etmesi gerekiyordu, onu zorlamayacaktı.

Sonunda Coral bileğini bıraktı.

Isaac nefes aldı. “Aferin.” Sonra bacağından elini yukarı kaydırıp Coral’ın mahrem yerindeki kıllara dokundu.

Coral dudağını ısırıldı.

Bu görüntü üzerine Isaac’in erkekliği sertleşti ama bu gece kendisi için değildi. Kıvrıkcık kıllar arasında parmaklarını dolaştırdı, dokunuşuna alışmasını sağladı. Rahatlamaya başladığında daha aşağı hareket etmeye başladı, yumuşak ve nemli tenini buldu.

Coral, “Ne yapıyorsun?” diye fısıldadı.

“Seninle sevişiyorum.” Başını onunkine eğdi ve ağzını nazikçe dudaklarına değdirip onları ayırırken kadınlığının dudaklarını da ayırdı. Bir kadının bu noktada ne kadar hassas olduğu Isaac’i her zaman hayret ettirmişti. Ne tatlı ve yumuşak olduğu. Karısı cinselliğinden utanmıştı, Isaac’in onu istediği gibi keşfetmesine itiraz etmişti. Coral’ı öperken gözlerini açıp bir gün onu yatağa çıplak uzatmasına izin verir mi diye merak etti. Ona bakıp dokunmasına ve öpmesine.

Bu düşünceyle kan, damarlarına hücum ederek hayal-rını sertleştirdi. Kendisini onun içine sokmak, o sıcak ıslaklığı tekrar hissetmek istiyordu. Onun yerine narince okşayarak o özel noktayı arayıp buldu.

Coral birden gözlerini kocaman açıp sıçradı.

Isaac onu izledi. Daha önce orasına dokunulmuştu herhalde, değil mi? Ama belki de âşıklarının bu kadar yakınlık gösterme-sine izin vermemişti. Diğer hiçbir erkeğin onunla oynamasına izin vermediği fikri üzerine, bir sahip olma duygusuna kapıldı.

Ona zevk vermesine.

Çünkü zevk alıyordu, kızaran yanaklarında, gözlerindeki sersem ifadeye bunu görebiliyordu. Onun arzusuyla Isaac'ın parmakları kayganlaşıyordu. O küçük goncanın üzerinde da-ireler çizdi, kaskatı kesilip sertleştiğini hissetti.

Coral birden, "Yapma," diye fısıldadı, ellerinin kıpırdaya-maması için bacaklarını sıkıca birleştirdi.

Isaac sert bir biçimde, "Coral," dedi. "İzin ver bana."

Coral ona baktı, gözlerinin görüntüsü üzerine Isaac ne-redeyse onu bırakacaktı, gözleri dolmuştu. Ama şimdi geri çekilirse bu noktaya asla tekrar gelemeyebilirlerdi.

Isaac gözlerini ayırmadı. "Lütfen."

Coral gözlerini kapadı ve bacaklarını gevşetip ayırdı.

Isaac uzandı ve onu şakağından hafifçe öptü. "Öyle güzelsin ki buna inanamıyorum. Yanına uzanıp seni uyurken seyretmek istiyorum. Seni kollarımda tutup titretmek istiyorum."

Coral'ın nefesi daraldı ve Isaac gülümseyip kulağına uzandı. "Kendini unutana kadar, nerede olduğunu unutana kadar, dünyayı unutana kadar sana dokunmak istiyorum."

Şimdi onun narin sarsıntılarını hissedebiliyordu ve parmakları sırlıslıklamdı. Çok yakındı. Hayvani tarafı onu yatırmak, boşalana kadar ağır hareketlerle içine girip çıkmak istiyordu. Dişlerini gıcırdattı ve kendini dizginledi, sertleşen penisine bastıran yumuşak poposunu yok saymaya çalışarak parmaklarıyla nazikçe devam etti.

“Benim için gel, Coral,” diye fısıldadı, kadınlığında daireler çizdi. “Benim için gel.”

Coral birden sıçradı ve Isaac içine bir parmağını soktu; darlığı ve kaygan ıslaklığı yüzünden inledi. İlkel yanı bunun onun kadını olduğunu fısıldıyordu ve neye mal olursa olsun ona haz verecekti.

Elleri şimdi Isaac'ın bileklerine dolanmıştı ama onu durdurmak için değil. Isaac onun gözlerini kapatmasını, dişlerinin dudağını zorlamasını izledi. Doruğa ulaştığında ona katılamasa bile küçük bir yudum alabilirdi. Bunun üstüne onu öptü, vahşice ve ağzı açık bir şekilde erkekliğinin olmak istediği yere bir parmak daha sokup onu sarstı.

Böylece Coral kollarında dağılıverdi... ağzının altında inleyerek, ona karşı sarsılarak, parmaklarının arasında boşalarak.

Isaac onu okşamaya devam etti, Coral zirveden inerken dokunuşlarını hafifletti ve nihayetinde son kez öpüp alnını Coral'inkine yasladı.

Kontrol altına almakta zorlandığı bir sesle, “Bu,” diye fısıldadı, “sevişmek işte.”

Coral yutkundu, fevkalade yeşil gözlerini açtı, neredeyse utangaç görünüyordu. “Teşekkür ederim.”

Isaac gülümsemek istedi ama kahretsin ki uçurumun eşiğindeydi.

Coral küçük, soğuk avuçlarıyla Isaac'in yüzünü sardı ve onu sade bir şekilde dudağından öptü. "Şimdi beraber sevişebilir miyiz?"

Dokuzuncu Bölüm

*Buz Prenses ince uzun kolunu uzatıp yakınında duran
buzdan heykellerden birini işaret etmiş. "İşte kardeşin Tom.
Sadece bana üç şey getirirsen onu alabilirsin."*

Asker başını kaldırmış. "Nedir onlar?"

"Öncelikle altı aslanın cesareti."

*Asker, "Ah, hepsi o mu?" demiş. Torbasını açıp altı erkek
aslanın yelelerini çıkarmış. "Altı aslan öldürdüm ve
dolayısıyla altı aslanın cesaretine sahibim."*

-Buz Prenses

Coral kendini garip hissetti... aptal ve tereddütlüydü. Bunu daha önce hiç yapmamıştı, Isaac'ın *sevişmek* dediği şeyi. Bir hafta önce bu sözlerle küçümseyerek gülerdi.

Fahişeler aşk anlaşmaları yapmazdı.

Ama burada, bu sessiz odada Isaac'le bir başınayken artık bir fahişe değildi. Son derece *umursadığı* bir adamla birlikte

olan bir kadındı ve birden *sevişme* kavramı gözüne hiç de öyle saf görünmedi.

Elbette bu, onu bunda daha yetenekli yapmıyordu.

Dudaklarının sıcaklığını, dilini hissederek onu öptü. Teni neredeyse fazla hassas, fazla tetikteydi. Ellerini Isaac'ın ceke-tinde kenetleyerek titremelerini saklamaya çalıştı.

Sonra Isaac aniden onu kaldırıncı boğazından hiç de va-kur olmayan tiz bir ses çıkmasına yol açtı. Isaac onu yatağa taşıırken başını kaldırdı ve Coral sırtışını, parıldayan keskin beyaz dişlerini gördü.

“Evet,” dedi ve Coral bir an için onun neye cevap verdiğini hatırlayamadı. Onu yavaşça yatağa yatırdı ve ceketini çıkarmak için geri çekildi. “Evet, şimdi sevişebiliriz.”

Ne yapacağından emin değildi, dolayısıyla sadece uzandı ve onun hızlı bir şekilde kıyafetlerini çıkarmasını seyretti. Vü-cudunun üst kısmı güneşten bronzlaşmıştı, bacakları ondan bir ton daha açıktı. Uzun ve geniş omuzları, uzun, güçlü bacakları ve büyük ayaklarıyla yapıldı. Olgunluk çağındaymış gibi görünüyordu. Kendi gücünün farkında ve emin bir adam. Coral'a göz gezdirdiğinde, Coral birden kendisinin giysilerini çıkarmak için hiçbir harekette bulunmadığının farkına vardı.

“Ah.” Elbise üstünün kopçalarını el yardımıyla aradı, par-makları kalın ve sakardı.

“Ben yapayım.” Isaac yanında, yatağın kenarında oturu-yordu. Coral'a göz gezdirdi, siyah gözleri ışıldıyordu. “İzin verir misin? Bunun hayalini kuruyordum.”

Onu soymanın hayalini mi kurmuştu? Coral yutkundu ve ellerini iki yanına koydu, anlatılamaz bir şekilde utanmıştı. Isaac üstüne eğildi, sıcak parmaklarıyla elbisesinin kopçala-

rını açmaya çabalıyordu. Nefesi bu kadar yakınındayken çok mahrem ve yavaştı. Çabalarken yüzünü seyretti; yanaklarını, dudaklarının sertliğini inceledi.

Isaac ona baktı ve hafifçe gülümsedi. “Kalk da çekebileyim.”

“Elbette,” diye fısıldadı ve onun elbisesini çıkarmasına yardım etti.

Ama tam korsesinin bağlarını açacakken Isaac onu yavaşça itti. “Benim işim, hatırladın mı?”

Coral başıyla onayladı, ellerinin altında kalkıp inen göğüslerinin farkındaydı. Isaac korsesini açtı, altından çekince göğüsleri açıldı ve sadece kombinezonuyla kaldı. Bir an için Isaac sadece oturup onu izledi ve büyük elleriyle yavaşça okşayıp göğüslerini avcunun içine aldı.

“Çok güzelsin,” diye fısıldadı.

Coral gözlerini kapadı. Bu sözleri daha önce sayısız başka adamdan sayısız kere duymuştu ama yine de bu geceden önce asla anlamı olmamıştı. Isaac’e göre güzeldi, burada ve şimdi... bundan memnundu.

Kombinezonunun ince kumaşından göğüs uçlarına hafifçe ve nazikçe dokunduğunu, ardından bir göğsünün üstüne kapanan ağzının ani sıcaklığını hissetti. Dokunuşla azıcık sıçradı ve Isaac hemen başını kaldırdı.

Coral sorgulayan gözlerle ona baktı.

Isaac başını salladı. “Yapmak istemediğin herhangi bir şey olursa, seni rahatsız eden veya seni üzen herhangi bir şey, onu yapmak zorunda değiliz. Bana söyle yeter.”

Coral boğazında bir yumruyla yutkundu. "Hayır sorun o değil. Dokunuşun beni memnun ediyor. Ben... şaşırdım. Hepsi bu."

"Ah." Isaac sırtımadan önce bir an daha baktı. "O zaman başka neyi şaşırtıcı derecede memnun edici bulabilirsin görelim."

Eğildi ve kombinezonun ince kumaşı üstünden ağzını bir kez daha göğsüne yerleştirdi. Coral bu enfes his ve neredeyse ezici kalp ağrısı yüzünden titreyen bir nefes aldı. Büyük bir tereddütle elini Isaac'ın başına koydu. Bunu daha önce hiç yapmamıştı, hiç sevişmemişti. Ama onun saçını sevmişti ve örgüsünü serbest bırakan kurdeleyi nazıkçe çekti. Isaac emmek için diğer göğsüne geçerken Coral parmaklarını onun saçlarında gezdirdi. Kendisi zevk veren olmaya, kontrolün elinde olmasına alışkındı. Yalnızca arkasına uzanıp onun kendisiyle meşgul olmasına izin vermek garipti.

Garip ama zevksiz değil.

Gözlerini kapattı, erotik sıcaklığın içini doldurmasına izin verdi. Bir önceki orgazmından zaten duyarlıydı ve Isaac'ın göğüslerine duyduğu ilgi onu tekrar canlandırıyordu. Isaac'ın altında kıvranıyordu.

Isaac, "Kıpırdama," diye mırıldandı, Coral onun sesinde bir kahkaha belirtisi duyduğunu sandı.

Buna surat asacaktı ama Isaac kumaşı ellerinde buruşturup kombinezonunu yukarı çekiyor, bacaklarını, kalçasını ve karnını ortaya çıkarıyordu. Isaac kombinezonu başından çıkarınca üstünde yalnızca çorapları ve jartiyeri kalmıştı. Coral kendini biraz aptal hissederek gözlerini kırptırdı. Isaac onun ipek çoraplarında ellerini dolaştırdı.

Pembe kurdele jartiyerlerini gevşetirken, "Bunlar çok hoş," dedi.

Coral boğazını temizledi. "Teşekkür ederim."

Isaac'in dudakları seğirdi. "Bunlar da çok hoş."

Ellerini bacaklarında kaydırıp çoraplarını indirdi. Coral onun bacaklarını mı yoksa ipek kumaşı mı kast ettiğinden emin değildi. Isaac çoraplarını çıkarınca önünde tamamen çıplak kaldı.

Onun kadar çıplak.

Isaac avuçlarını Coral'ın dizlerinin üstüne koydu, dizlerini ayırıp onun tam merkezine baktı.

"Ama *bu*," derinleşen bir sesle konuşuyordu, "hepsinin en hoşu."

Ve kadınlığını öpmek üzere öne eğildi.

Coral nefes nefese kaldı, kendini durduramıyordu. Daha önce aynı şeyi yapanlar olmuştu. Hatta Isaac'in şu an böyle ustalıklarla yaptığı şeyi yapmayı talep eden adamlar olmuştu. Fakat tüm o zamanlarda çalışıyordu, iş başındaydı. Daha önce kendisinin de hissetmesine hiç izin vermemişti.

Şimdi duygular, neredeyse acı veren tatlı duygular onu istila etmişti.

Isaac onu yalıyordu, kısa süre önce parmaklarıyla dokunduğu teni yalıyordu. Dilinin her dokunuşu yavaş ve biraz uyusuktu, ayrıca tam doğru noktayı buluyordu. Böyle giderse bir dakika dayanamayacaktı. Geniş omuzları bacaklarının arasında durarak dizlerini açık tutuyordu ve Coral omuzlarına sıkıca yapışmıştı. Isaac goncasının üstünde ağzını açtığı anda

parmaklarını çok sert kenetlememesi gerektiğini düşündü hayal meyal, onu acıtmamalı veya çizmemeliydi.

“Coral,” diye fısıldadı Isaac. Sıcak nefesi ıslak, zonklayan tenine değiyordu. “Coral.”

“Ne oldu?” Isaac dilini onun içine sokmuştu ve yavaş yavaş geri çekti.

“Düşünmeyi kes.”

Nasıl bilmmişti? Coral’ın gözleri sımsıkı kapalıydı, nefesi soluk soluğa çıkıyor ve kalçaları kontrol edemediği hızlı sıçramalarla hareket ediyordu.

Isaac onu ağzına aldı ve kamburlaşır coşkunluğunu haykırana kadar diliyle tekrar tekrar hafifçe vurarak emdi. Coral’ın dünyası yok oldu, nefesi boğazında tıkalı, tırnakları ise Isaac’in omuzlarına batırılmış bir halde merkezinden etrafa ısı yayılıyordu. Isaac durmadı. Coral neredeyse insaf etmesi için yalvarana kadar Isaac yalayıp emmeye devam etti. Sonra aniden, büyük ve vahşi bir tavırla sertleşen penisini bacaklarına ve kalçasına sürterek onun üstüne çıktı.

Coral gözlerini açtı, kendisini tırnaklarını Isaac’in omuzlarına batırırken bulunca paniğe kapıldı. “Ah! Çok üzgünüm. Öyle yapmak istemedim...”

Isaac sert, ağzı açık ve sahiplenici bir öpücükle onu susturdu. “Benimleyken hissettiğin zevk için asla özür dileme.”

Merakla ona baktı, onunla sevişmek isteyen bu güçlü adama. Özür dilemesine izin vermeden ona zevk vermek isteyen adama. Onu hak etmiyordu, bunu hep biliyordu ama şimdilik bunu bir kenara bırakacak ve Isaac’in öylesine isteyerek verdiğini alacaktı.

Böylelikle kollarını Isaac'ın boynuna doladı ve onu yakınına çekti. "Lütfen benimle seviş, Isaac."

"Beraber." Isaac eğilip ağzının kenarını hafifçe öptü. "Beraber sevişelim."

Isaac uzanıp vücudunun üstüne yerleşti. Sonra başını kaldırdı ve gözlerinin içine bakarken yavaşça, hem de çok yavaşça içine girdi.

Sıcak teni Coral'ı aralayıp içine girerken, "İşte böyle," diye fısıldadı.

Isaac sertti, Coral yumuşak... ve bunu yapmak için yaratılmışçasına birleştiler. Beraber sevişmek. Isaac onun üzerine yerleşti, kalçasını uyluk kemiklerinin arasına oturttu, karnını Coral'inkine bastırdı. Yüzlerce yıllık bir pozisyondu, inanılmaz derecede yakındılar. Coral onu içinde ve üstünde hissetti, bas-kındı ama korkutucu değildi.

Alay etme cüreti göstererek, "Hepsi bu mu?" diye fısıldadı.

"Ah hayır," diye karşılık verdi. "Dahası var, seni temenni ederim."

Isaac geri çekildi ve içine girdi, ritmi sabit ve güçlüydü. Coral kalçasını onunkiyile birleştirmek için kaldırdı. Yalnızca uzanıp onu içine almak kadar zarif değildi ama Isaac bunu beraber yapacaklarını söylemişti ve Coral anlaşmalarını yerine getirmek istiyordu. Dolayısıyla kaygan bedeni onunla beraber hareket etti. Her hamleyle penisi ona sürtünüyordu. Coral'ın nefesi hızlandı.

Isaac nefes nefese, "Bacaklarını etrafıma dola," dedi.

Coral bacaklarını kaldırdı ve bileklerini Isaac'ın kalçasının üstünde birleştirdi. Tekrar birleşmek için zor ayrılabilirlerdi ama bir şekilde bu durumu daha da iyi yaptı. Coral omzunda

Isaac'in bir damla terini hissetti. Çıkan ıslak sesi duydu. Vücutlarından yükselen buğuyu kokladı.

Hepsi o kadar güzeldi ki Coral hıçkırarak ağlamaya başladı.

Isaac'in onu yanlış anlayacağından korktu, endişelenip duracağından... ama Isaac onun yerine eğilip burnunu Coral'ın yanağına sürttü. "İçinde tutma. Kendini serbest bırak."

O da bıraktı. Aralarında sanki ihtişamlı bir güneş vardı; yükseliyordu, parlak ve sıcaktı. Coral başını geriye attı ve bağırdı, aynı anda hem ağlayıp hem gülüyordu, duyguları ve vücudu serbestti ve kontrolden çıkmıştı.

Isaac'in onu izlediğini biliyordu, hâlâ üstünde gidip geliyor, hâlâ yumuşakça onu öpüyordu... sonunda kendi vücudu da kasılıp onunla beraber kendi zirvesinde çılgına döndü.

Her ikisi de alevlerde yanıyordu.

Onuncu Bölüm

Buz Prenses hafifçe somurtup yüzünü buruşturmuş ama devam etmiş: "Sonra yaşayan en yaşlı adamın bilgeliğine ihtiyacım olacak."

Asker, "O kolay," diye yanıtlamış. "Yolculuğum sırasında yaşayan en yaşlı adamla bir gece geçirdim. Neşeli bir insandı ve ben onun piposunu onardıktan sonra o da bana, uzun hayatı boyunca öğrendiği her şeyi yazdığı defteri verdi. İşte burada."

Asker torbasından eski ve hırpalanmış bir defter çıkarmış ve Buz Prenses'e vermiş...

-Buz Prenses

Isaac üzerinde yumuşak ve sıcak bir ağırlık taşıdığını fark ederek gözlerini açtı. Coral hâlâ uyuyordu, solgun parmakları Isaac'in göğsündeki kılların arasındaydı, altın-kızıl saçı Isaac'in omzuna ve yanağına dağılmıştı. Onun nefes alıp verişini dinledi ve daha önce hiç tahmin etmediği bir huzur hissetti. Ve o anda

kararını verdi: Bu kadınla evlenecekti, farklılıkları ve geçmişi ne olursa olsun. Onunla ilgilenecek, onunla yaşayacak, Coral savunmasını indirene ve onu sevene kadar onu sevecekti. İkisi de mutlu ve huzurlu olana kadar.

O anda Coral yeşil gözlerini açtı ve uykulu biçimde kırpıştırdı, bir kedi gibi esnedi. Gözleri Isaac'ın yüzüne odaklandı ve ani bir şüpheyle kısıldı. "Yüzündeki o bakış ne? Ne düşünüyorsun?"

Isaac burnunu öpmek için uzandı, sonra sırttı. "Sanırım kahvaltıda bir büyük dana yiyebilirim."

Coral öpücük gıdıklamış gibi burnunu kırıştırdı. "Danayı bilmiyorum ama eminim sana biftek ve yumurta bulabiliriz."

Isaac umutla, "Ya kahve ve kızarmış ekmek?" diye sordu.

"Tabii ki." Sesi sakindi ama dudakları utangaç bir gülümsemeyle kıvrılmıştı. "Ben kahvaltı isteteceğim."

Coral Isaac'i hayal kırıklığına uğratarak hemen yataktan kalktı, eskimiş yeşil ipek giysisini mütevazılıkla giydi. Isaac onunla tekrar sevişmeyi umuyordu. Ama onun zili çekmesini ve ardından şifonyerinin üstündeki küçük aynayı ve portreyi düzeltmesini seyrederken hızlı davrandığını anladı. Zamana ihtiyacı vardı. Kendisine sabretmeyi öğretmeli, yavaş yavaş onu kazanmalıydı.

Dolayısıyla o da ayağa kalktı ve ani bir hareketten ürkebilecek bir vahşi hayvanın yakınında incelikle yürüyormuş gibi hissederek yavaşça hareket edip pantolonunu ve gömleğini giydi.

Hizmetçi kapıya geldi, Coral onunla görüştükten sonra odanın ortasına döndü. Soluk ellerini birbirine geçirerek durdu.

Isaac gülümsedi. "Gel benimle masada otur."

Coral başıyla onayladı ve bir sandalyeye geçti.

Isaac karşısındaki yeri aldı. "Ben çocukken annem bana kahvaltıda rafadan yumurta yapardı."

Coral burnunu kınıştırdı. "Rafadan yumurta mı?"

"Sarısı hâlâ sıvı olanından." Isaac masanın altında bacaklarını uzattı. "Benim için ekmek dilimlerini kızartır, güzelce tereyağı sürer ve onları çubuk çubuk keserdi, ben de onları sarısına banardım."

Coral biraz gevşemişe benziyordu. "Nerede büyüdün?"

"Cornwall kıyısında."

"Gerçekten mi? Ben Londra veya civarındadır diye düşünmüştüm."

Isaac başını iki yana salladı. "Güçlü rüzgârlı kayalıkla-
rın yanında büyüdüm. Babam madende ustabaşıydı, erkek
kardeşlerim hâlâ maden işletmelerinde çalışıyorlar. Ama ben
hep denizi sevdim. Dedem bir gemi kaptanıydı ve bana ilk
rütbemi aldı."

Coral masaya baktı, elini üzerine koydu. "Annen hâlâ sağ mı?"

"Evet." Yakında bir gün onu annesiyle tanışmaya götürecekti ama ona bunu söylemedi. "Ya senin bir kere bahsettiğin o kız kardeşin? O da sağ mı?"

"Pearl." Coral üzgünce gülümsedi. "Evet, hâlâ sağ. Aslında Essex'te bir arazi idarecisiyle evli. Sanırım mutlu."

"Sanırım mı?"

Coral yumuşak sesle, "Onu yıllardır görmedim," dedi.

Isaac suratını astı ama onu sorgulayamadan hizmetçi bir tepsi dolusu yiyeceklerle içeri girdi. Hizmetçi masayı kurup ye-

meklerini hazırlarken bir duraksama oldu, ardından Coral'ın teşekkür ettiği hizmetçi ayrıldı.

Coral bir tabağa kocaman ve kalın bir jambon yerleştirip ona uzattı. "Hangi yaşta denize gittin?"

"On iki." Isaac bir tabaktan haşlanmış yumurta ve kızarmış ekmek de aldı. "Ve ilk ay öyle ev hasreti çektim ki karayı tekrar göremeden öleceğimi sandım."

"Gerçekten mi?" Coral çaydanlığı fincana eğmiş halde duraksadı. "Seni tereddütlü veya korkmuş hayal edemiyorum."

Isaac eğlenerek, "Ama ben de diğerleri gibi sadece bir çocuktum," diye karşılık verdi. "Bütün oğlanlar denize ilk gittiklerinde annelerini özlerler."

"Tüm oğlanlar annelerini özleyebilir ama senin diğer çocuklar gibi olduğundan çok şüpheliyim. Bir kaptan oldun, elbette herkes oraya yükselmiyor."

"Evet, elbette yükselmiyor." Isaac bir parça ekmeğe tereyağı sürdü. "İlk görevimde bilge ve yaşlı bir kaptanın olduğu bir gemide hizmet verecek kadar talihliydim. Beni kanatlarının altına aldı."

"Talihliydin."

"Evet, talihliydim. Beni bugün olduğum adam yaptı."

Coral sessizce karşılık verdi: "O zaman onunla tanışsaydım ona teşekkür ederdim çünkü bugün olduğun adamı çok seviyorum."

Isaac ona baktı, sesindeki üzgün tona şaşırmıştı. "Beni utandıracaksın."

“Evet, pekâlâ.” Coral çatal bıçağıyla oynayarak masaya gözlerini dikti. “Bunu diğer kadınlardan pek sık duymadığını tahmin ediyorum.”

Isaac nazikçe, “Pek sık değil,” dedi.

Coral, “Karının seneler önce öldüğünü söyledin,” derken hâlâ masaya bakıyordu. “Tekrar evlenmeyi düşünmedin mi?”

“Denize çıkınca aylarca uzakta oluyorum. Bir kaptanın karısı ona eşlik edebilir ama pek çok kadın o hayat için yeterince güçlü değil. Alice, ölen karım, kesinlikle değildi. Karım olacak kadın benimle denize açılabilirmeli veya aylarca yalnız kalmaya dayanabilirmeli.”

“Ah.”

Coral’ın konuyla ilgileniyor görünmesinden büyük heyecan duymuştu ama ifadesini yorumlayamadığı için hüsrana uğramıştı. Bir kaptanın karısı olma ihtimali çok mu göz korkutucuydu? Yoksa denize açılma düşüncesi Coral’ın ilgisini mi uyandırmıştı?

Isaac itinaıyla, “İtiraf ediyorum,” dedi, “bir zamanlar asla yeniden evlenmeyeceğimi düşünürdüm. Ancak son zamanlarda bir eşin çok iyi olacağını düşünmeye başladım.”

Coral’ın tüm söylediği, “Ya,” oldu.

Isaac yine de tepkisini olumlu karşılamaya karar verdi, Coral fikri açıkça reddetmemişti. Isaac ondan sonra konuşmayı basit tutmaya çalıştı ve on beş dakika sonra masadan kalktığı anda neşeli hali geri gelmişti.

Odanın kapısında duraklayıp, “O zaman bu gece görüşecek miyiz?” diye sordu. “Öyle sanıyorum ki bu gece kazancımın yedinci gecesi.”

Coral da şimdi hatırlamış gibi nefesini tuttu. Birden onun önüne geldi ve uzanıp yüzünü yumuşak ellerinin arasına alarak onu öpmek için aşağı çekti. Ağzı açıktı, dudakları vahşiydi; Isaac sertleştiğini hissetti, odaya doğru bir adım atıp Coral'ı yatağa doğru sıkıştırdı.

"Hayır." Coral soluyarak konuştu, ağzını Isaac'inkinden ayırdı. Ellerini Isaac'in göğsüne yerleştirdi ve gülümsedi, gerçi dudakları titriyordu. "Üzgünüm. Bugün yapacak işlerin var. Git."

"Emin misin?" İşi vardı ama her ne idiyse şu anda aklından uçmuştu.

"Evet." Parmakları pirinç düğmelerden birinde oyalandı. "Sadece beni unutma."

Isaac sırttı. "Öyle bir ihtimal yok."

"Söz veriyor musun?"

Isaac yavaşça, "Evet," dedi. Coral çok gergindi. Onu endişelendiren neydi?

Ama soramadan Coral geri adım attı ve kollarını kendine doladı. "Git o zaman."

Isaac fikrini değiştirmeden hızla çıktı. *Challenger* denize açılmadan önce sadece birkaç gün kaldığından gerçekten yorgundu. Yine de gün bitmeden küçük bir kuyumcuya gidecek ve bir şeyler satın alacak zamanı buldu. O gece Mağara'ya yola düştüğünde hava oldukça kararmıştı.

Bu yüzden genelevin büyük çift kanatlı kapısında her zamanki korumaları bulamayınca biraz şaşırды. Herhalde azılı bir müdavimle uğraşmak için içeri çağırılmışlardı. Isaac Mağara'ya girdi ve derhal salonlardan birinin kapısında toplanmış kızlar ile konuklardan oluşan bir kalabalık gördü.

İçeriden birisi, "Burası benim evim!" diye cıgılk atıyordu.

Isaac kalabalığın arasında ilerledi, Jimmy Hyde'ın Coral'ı tehdit ettiğinden korkmuştu ama salonun içinde gördüğü tamamen farklı bir sahneydi. Normalde ön kapıları koruyan iki adam, Jimmy'nin birer kolunu tutmuştu, her ikisi de kibar davranmıyordu. Ufak adamın ayakları yarı havadaydı fakat yine de önünde duran adama tehditler savurmayı ve bağır-mayı başarıyordu. Koca Billy kollarını önünde kavuşturmuş, tarafsızlıkla Jimmy'yi izliyordu.

Ufak adam soluklanmak için durduğunda Billy konuştu: "Kâğıtları gördün. Afrodit'imiz hisseleri satın aldı ve Mağara'yı bana ve kızlara geçirdi. Şimdi ilerle, tamam mı! Sana ihtiyacımız yok artık."

Bunun üstüne Jimmy'yi alkış tutmaya başlamış kalabalığa doğru sürüklediler.

Billy'nin sesi yaygarayı bastırdı: "Afrodit'imiz şerefine herkese içkiler bizden!"

Kızlar ve adamlar bedava şampanyayı aramaya başlarken Isaac Billy'nin yanına gitti. "Ne oldu?"

Billy ona baktı, cana yakın yüzünde bir sırıtma belirdi. "Başardı! Diğer hissedarlara gitti ve onları Jimmy'nin hisselerini satın almaya ikna etti. Jimmy borca girmiş, birkaç kötü anlaşma yapmıştı ve Coral onların paralarını istemele- rini, şurada burada fısıldaşmalarını sağladı ve işte... Jimmy Mağara'dan ayrılmak zorunda kaldı. Artık burası bize ait... kızlara ve korumalara."

Isaac sessizce, "Ve Coral'a da, zannederim," dedi.

Billy durgunlaşarak yavaşça koca başını salladı. "O hisselerini elden çıkardı."

Isaac göğsüne bir buz saplanmış gibi hissetti. “Ne demek istiyorsun?”

“Gitti.”

Kelimeleri duyduğu gibi Isaac salondan koşup merdivenlere yöneldi. Ama onları ikişer ikişer çıkarken zaten biliyordu.

Coral onu terk etmişti.

On Birinci Bölüm

Buz Prenses'in yanağında bir kas seğirmiş ve çok küçük bir buz parçası ufalanmış.

Asker kaşını kaldırarak sormuş: "Son istediğin nedir?"

Buz Prenses, "İyi bir adamın kalbi," diye fısıldamış.

Asker hafifçe, "Ah, o hepsinden kolay," diye karşılık vermiş. Öne uzanmış ve dudaklarını Buz Prenses'in soğuk dudaklarına dayamış.

Ve o an çok ilginç bir şey olmuş. Asker donacağı yerde Buz Prenses'in buzu çözölmüş. Gözlerinden sıcak yaşlar dökölüp yüzünü kaplayan buzu eritmiş...

-Buz Prenses

Altı ay sonra...

Rüzgâr eteklerini yakaladı ve bacaklarına doğru süpürdü. Coral yerinden çıkan ve yanağına doğru uçuşan bir saç lülesini geri itti. Dışarıdaki kayalıkların ötesinde, demir grisi denizin köpüklü dalgaları kıyıya vuruyordu. Ağır, nemli hava tuz tadındaydı.

Hiç deniz kıyısında yaşamamıştı, Londra'nın kalbinde doğup büyümüştü ama Mağara'dan ayrıldığında nedense buraya, deniz kenarına yerleşmek ona doğru görünmüştü.

Yarı döndü ve kayalıklar boyunca uzanan dar patıkaya baktı. Ufuktaki küçük, beyaz nokta onun ufak eviydi. Köyden bir kadın haftada iki kez temizliğe ve yemek yapmaya geliyordu ama onun dışında burada yalnızdı.

Öylesine yalnız.

Coral tekrar önüne dönüp kayalıkların yanında yürüdü. Kardeşi Pearl, Coral'ın gelip onunla ve kocasıyla yaşamasından çok mutlu olacaktı ama bu bir şekilde ona doğru gelmemişti. Pearl şimdi çok mutluydu, ailesinin mutluluğuna öyle uyum sağlamıştı ki Coral fazlalık gibi hissedirdi... gereksiz ve garip. Bu yüzden buraya, denizin kenarında yaşamaya gelmişti ve kendisine karşı dürüst olduğunda, içinde çok derinlerde bir yerde Isaac'in onu takip edeceğini umuyordu. Ah, dileğinin imkânsız olduğunu biliyordu, o Coral'ı takip etmek istese bile Coral hiçbir not bırakmamıştı; nereye gittiğini bulmasının hiçbir yolu yoktu ama umut yine de vardı.

Ya da bir zamanlar vardı.

Coral oldukça küçük bir çakıl taşı tekmeledi ve taş kayalıktan uçtu. Haftalarca umut taşımıştı ama artık altı ay olmuştu ve umudu ölmüştü. Isaac şimdiye kadar tekrar denize çıkmış veya berbat bir düşünceydi ama flört etmek için başka bir kadın bulmuş olmalıydı.

Çünkü o kendisiyle flört etmişti... bunun şimdi farkındaydı. Isaac onu baştan çıkarmış ve onunla sevişmişti ve Coral sonunda Kaptan Isaac Wargate'e tutulmuştu, hem de umutsuzca ve çaresizce. Göğsüne bir yumru oturunca durup gri denize

görmeden dik dik baktı. Isaac'i sevmiştı. Bir fahişe olarak yaşadığı hayattan sonra, hiçbir erkek için en ufak bir duygu bile hissetmedikten sonra âşık olmuştu. Soğuk yanaklarına bir damla yaş aktı. Ah tanrılar nasıl da gülüyor olmalıydılar! Onu bir daha asla göremeyecekti, kasvetli hayatının geri kalanını burada, sırf onu hatırlattığı için deniz kenarında yaşayacaktı.

İçini çekti, kolundan lime lime olmuş bir mendil çıkardı ve yüzünü sildi. Neredeyse öğle yemeği vakti olmalıydı ve köyden gelen kadın her ne güveci yaptıysa tadı soğukken daha iyi olmayacaktı. En iyisi geri gitmekti. Döndü, bastığı yerlere bakarak ilerledi çünkü yol oldukça taşlıydı ve sonunda kafasını kaldırdığında önce hayal gördüğünü sandı.

Gözlerini kırptırdı ama görüntü hâlâ oradaydı.

Uzakta, küçük ama giderek büyüyen bir adam. Adam uzun adımlarla yürüdü, adımları sertti ve Coral olduğu yerden bile onun bir denizci üniforması giydiğini söyleyebilirdi.

Kalbi uçmaya çalışan vahşi bir hayvan gibi çırpınmaya başladı.

Uzun siyah bir pelerin Isaac'in bacaklarına doğru uçuşuyordu ve omuzları kararlılıkla kasılmıştı. Coral'ı görmüş olmalıydı ama durmadı ve ifadesi değişmedi. Asık suratlıydı, savaşa giden bir adam gibiydi. Geniş ağzı düz, yanakları taş gibi, siyah gözleri çatık kaşlarının altında haşındı. Coral onun amansız tavrından önce içgüdüsel olarak kaçmak istedi ama artık çok geçti. Yanındaydı.

Coral ağzını açtı, neşeyle bağırmak veya bir açıklama yapmak için mi bilmiyordu ve zaten bir önemi de yoktu.

Isaac onu omuzlarından tuttu ve öptü.

[illegible]

On İkinci Bölüm

*Buz Prenses'i kaplayan buzlar erirken donmuş heykellerin de
buzu çözölmüş ve bir zamanlar donmuş vücutların olduğu
yerde artık yüzlerce canlı, nefes alan erkek duruyormuş.
Erkekler çığlık atmış ve her biri evlerine doğru yola çıkmış.
Kısa zamanda sadece Buz Prenses ve asker kalmış. Sıcak
yaşlar Buz Prenses'in pembe yanaklarından akmaya devam
edip kucağında tuttuğu ellerine düşmüş.
Asker ona bakmış ve sormuş: "Neden ağlıyorsun sevgilim?"
Buz Prenses derin bir nefes almış. "Bütün buz adamlarımı
serbest bıraktın ve şimdi sen de gideceksin. O zaman
gerçekten yalnız olacağım."*

—Buz Prenses

İşte bu. Bu tam anlamıyla Isaac'in istediğı şeydi.

Coral'ı kollarına aldı ve tüm ruhuyla onu öptü. Son altı ay boyunca onu bir kez daha görüp göremeyeceğini düşünmüştü, onu bir daha bulabilecek miydi... ve sonunda onun-

laydı. Bağrında çırpınan bir şey yatıştı. Tüm bu süre boyunca göğüs kafesinde kanatlarını çırpın şahin sakinleşip gözlerini kapatmıştı. Nihayet. Nihayet onu bulmuştu.

Hiddeti tamamen dinmemiş de olsa...

Coral'ın dudakları kendininkilerin altında zangırdıyordu ve tatminkâr bir hızla aralandılar. Isaac onun teklifini gördü ve onu kimin öptüğünü bilmesi için derinlemesine öpmeye başladı. Bu sefer onun gitmesine izin vermeye hiç niyeti olmadığını bilmesi için.

Başını kaldırdı ve Coral'ı inceledi. Sade bir giysi giymişti ve omzunda bir şal vardı, başında da neredeyse tutucu bir başlık. Böyle yetersiz bir kılık değiştirmeye kendisini ondan saklamayı mı düşünmüştü?

Özenli bir hassasiyetle, "Seni aradım," dedi. "*Challenger* limandan ayrılmadan önceki altı gün boyunca saplantılı bir şekilde seni aradım."

Coral gözlerini kırptırdı. "Altı gün mü?"

"Ve sadece iki hafta önce geri döndüğümde," diye devam etti, içini boşaltmaya kararlıydı, "takibe başlamadan önce sadece adamlarımı güvenle limana götüreceğim kadar bekledim. Limana vardığımızdan beri oturup doğru düzgün bir yemek yiyecek vaktim bile olmadı, sırf seni aradığım için. En kötüsü de, her şeyin en lanet olası kısmı da, o tepeye gelip seni orada dururken bulana kadar seni bulacağıma dair hiçbir kanıtım yoktu."

O anda kontrolünü biraz kaybetti çünkü kendini tekrar Coral'ı öperken, aklıtan ölmek üzere olan bir adama bir somun ekmek verilmiş gibi dudaklarını yiyip bitirirken buldu. Tekrar başını kaldırdığında Coral'ın yanaklarının pembeleştiğini ve

biraz serseme dönmüş gibi göründüğünü memnuniyetle gördü. Neredeyse gülümseyecekti ama kendini tam zamanında tuttu.

“Hesap verin, hanımefendi.”

“Ben... Ben...” Bir an için kedi yeşili gözleri serseme dönmüştü ama ardından şüphe içinde kısıldılar. “Beni nasıl buldun?”

Kıyafet tarzı değişmiş olabilirdi ama zekâsı kesinlikle aynıydı. Isaac eğildi, Coral’ın yakınlığı kalbini ısıtıyordu. “Seni nasıl bulduğumu, sen bana beni terk ettiğinde o güzel kafandan neler geçtiğini söylediğinde anlatacağım.”

Coral kaskatı kesildi. “Terk etmedim...”

Isaac, “Olağanüstü bir sevişmeyle geçen bir gecenin ardından,” diye başladı, “ki eminim çoğu insan benimle hemfikir olacaktır... bu, herhangi bir adamı ilişkinin devamlı olacağına dair bir temel olduğuna inandıracaktır. Sanırım sana bu yüzden söz ihlali davası bile açabilirim...”

“Ya!”

Isaac eğildi ve yavaşça kulağını ısırdı. “Bu yüzden bana böylesine bir kalp ağrısı yaşatman için bir neden belirtirsen minnettar olurum.”

Isaac başını tekrar kaldırdığında Coral pişman görünüyordu. “Sana böyle bir kalp ağrısı yaşatmak istemedim Isaac.”

Isaac bir kaşını kuşkucu bir şekilde kaldırdı.

Coral’ın yüzü kızardı. “İstemedim! Bizim çok uzun bir süre beraber olamayacağımızı biliyor olmalısın. Biz...”

“Neden?” Isaac hiddetinin artacağını hissettiği için cümlesini kısa kesmişti.

Coral bakakaldı, sonra gülmeye başladı... gerçi sesi biraz ümitsizdi.

Isaac onu tekrar öpmeyi düşündü... veya oradaki kayalıkların üzerinde onunla sevişebilirdi ama ilerlemek için bu konuşmayı yapmaları gerekiyordu. Üstelik serin bir gündü.

Dolayısıyla Coral'ın kahkahasının sakinleşmesini bekledi, sonra yine kaşını kaldırdı.

Coral'ın bu görüntü üzerine yüzü asıldı, dudaklarının iki ucu keskin ve çizgiliydi. "Ben bir fahişeyim."

"Fahişeydin."

"Efendim?"

"Fahişeydin," dedi tekrar. "Ama artık değilsin."

Coral geçmiş zaman önemsizmiş gibi başını salladı. "Sen saygıdeğer bir adamsın. Yalnızca benimle birlikteliğiyle bile tüm kariyeri mahvolabilecek bir adam."

Durdu ve Isaac'e dik dik baktı.

Isaac teşvik edici biçimde başını salladı ama Coral gözlerini ona dikti, oldukça hüsrân dolu görünüyordu.

Isaac kibarca, "Hepsi bu mu?" diye sordu.

Coral ellerini havaya kaldırdı. "*Hepsi bu mu?* Bu kadar sanırım! Ayrıldım çünkü ilişkimizin kaçınılmaz sonucuna dayanamazdım. Ayrıldım çünkü biz asla birlikte olamazdık."

Isaac soğuk bir şekilde, "Ayrıldın çünkü ödeklik yaptın," diye karşılık verdi. Coral öfke içinde ağzını açtı ama Isaac bir parmağını onun dudaklarının üzerine koydu. "Benim sıram, sanırım."

Coral ağzını kapattı ve ona ters ters baktı, sessizce kollarını göğsünde kavuşturdu.

Isaac, "Bir," dedi ve parmaklarıyla saymaya başladı. "Sen artık bir fahişe değilsin. İki, bir *maske* takıyordun, seni küçük

sersem... sen geçmişinden bahsetmezsen kimse seni tanımaz. Üç, seni seviyorum. Dört, sen beni seviyorsun. Beş.” Başparmağını yanağına hafifçe vurdu. “Peki, gerçekten beşinci bir sebebim yok ama sanırım ilk dördü yeterli olmalı.”

“Ama...”

Müşfik bir şekilde Coral’a gülümsedi. Rüzgârdan pembeleşmiş yanaklarıyla hali oldukça hoştu ve onun sade beyaz elbisesini Mağara’da giydiği şatafatlı şeylere tercih ederdi. “İlk soruna gelirsek, seni kız kardeşinin portresi sayesinde buldum, şifonyerinde onun minyatürü vardı ya?”

Coral başını evet dercesine salladı, hiç dikkati dağılmışa benzemiyordu.

“Pekâlâ, denizdeyken konuya kafa yormak için oldukça çok zamanım oldu. Limana vardığımız an Mağara’ya gittim ve Billy’yle konuştum. Saygılarını yolluyor bu arada. Essex’teki bir adresten düzenli mektuplar aldığını söyledi. Adresi buldum, kardeşinle konuştum, o da sevgilerini yolluyor... ve işte! Buradayım.”

Isaac Coral’ın tartışacakmış gibi ağzını bir kere daha açışını izledi. “Ah, ah! Bana başka sorun var mı?”

Coral ağzını kapattı, oldukça çekici biçimde kaşlarını çattı, ardından gönülsüzce, “Hayır,” dedi.

“Güzel.” Isaac elini cebine soktu ve yaklaşık altı uzun aydır taşıdığı yüzüğü çıkardı. Deniz muharebelerinde savaş gemileriyle karşılaşmış olmasına rağmen, delirmiş korsanları alt etmiş olmasına rağmen o an aklının bir kısmıyla hâlâ parmaklarının titrediğini fark etmişti.

Bir dizi üzerine çöktü ve âşık olduğu kadının gözlerine baktı. “Benimle evlenir misin Coral Smythe?”

The first of these is the fact that the
the first of these is the fact that the
the first of these is the fact that the
the first of these is the fact that the

the first of these is the fact that the
the first of these is the fact that the
the first of these is the fact that the
the first of these is the fact that the

the first of these is the fact that the
the first of these is the fact that the
the first of these is the fact that the
the first of these is the fact that the

the first of these is the fact that the
the first of these is the fact that the
the first of these is the fact that the
the first of these is the fact that the

the first of these is the fact that the
the first of these is the fact that the
the first of these is the fact that the
the first of these is the fact that the

the first of these is the fact that the
the first of these is the fact that the
the first of these is the fact that the
the first of these is the fact that the

the first of these is the fact that the
the first of these is the fact that the
the first of these is the fact that the
the first of these is the fact that the

Son Bölüm

Buz Prenses'in sözleri üzerine asker başını geriye atıp gülmüş. "Daha şimdi sana kalbimi vermedim mi ben? Benimle gel ve eşim ol ve hayatımız boyunca mutluluk içinde yaşayalım."

Asker elini uzatmış. Buz Prenses onu tutmuş, buzlu tahtından sıkıldığı için bundan memnun olmuş. Ve asker ile Buz Prenses gerçekten de sonsuza kadar mutlu yaşamışlar.
-Buz Prenses

Coral tuz serpintilerinin dudaklarını yaladığını hissederek yüzünü kaldırdı. Rüzgâr bugün şakacıydı, güneş turkuvaz dallarında parlıyor ve *Challenger* denizde yunus gibi ilerliyordu.

Coral'ın yanındaki Teğmen Green, "Cebelitarık'a bir gün içinde varırız," dedi.

Coral dönüp ona gülümsedi, genç adamın yüzünün kızarmasını eğlenerek seyretti. On dokuz yaşından büyük olamazdı.

“Ne kadar heyecanlı, Bay Green,” diye mırıldandı. “Boğazı siz gördünüz mü?”

“Ben mi? Ah hayır, bayan.” Zavallı adamın kulakları şimdi kıpkırmızıydı. “Elbette Kaptan orada defalarca bulunmuş. Ama bu benim için ilk olacak.”

Teğmen fazla gevezelik etmekten korkarmış gibi birden durdu.

Coral ona acıdı. “O zaman siz de benim kadar heyecanlı olmalısınız, Bay Green. Bu gece yemekte Kaptan’a ve bana katılmak ister misiniz? Onu Cebelitarık gezilerine dair hatıralarını anlatması için sıkıştırırız.”

Teğmen’in gözleri açıldı. Bu onun *Challenger*’da ilk seferiydi ve Kaptan’ın masasında akşam yemeğine davet edilmek bir onurdu. “Tabii, bayan!”

Arkalarından derin bir ses yükseldi. “Green!”

Genç Teğmen hızla dönüp hazır ola geçti. “Efendim!”

Isaac’in siyah gözleri ifadesizdi. “Eğer bu akşam Bayan Wargate ve benimle yemek yiyeceksen çamaşırlarınla alakadar olsan iyi olur.”

Oğlan tekrar kızardı, son derece kirli olan paçalarına bir bakış fırlattı ve boğuk bir, “Evet efendim!” mırıldanarak ok gibi fırladı.

Coral zavallı Bay Green’in güvertenin altında gözden kaybolmasını izlerken, “Onu akıl almaz derecede korkuttun,” diye mırıldandı.

Kocası arkasında ellerini birleştirdi, hâlâ çok ciddi görünüyordu, eğer şahin gibi bakışındaki seğirme sayılmazsa. “Yeni

teğmenleri akıl almaz derecede korkutmak benim görevim. Üstelik bariz flört ettiğiniz izlenimine kapıldım, Bayan Wargate.”

Coral masumca gözlerini kocaman açtı. “Ben mi, Kaptan Wargate?”

Isaac biraz daha yakınına eğildi. “Siz, Bayan Wargate. Limandan çıkalı bir hafta olmadı ve çoktan bütün tayfayı parmağınızda oynatıyorsunuz. Her zamanki gibi diyebilirim.”

Coral kirpiklerini kırıştırdı. “Pekâlâ, bu benim oyalanmamı sağlıyor.”

Kapkara bir kaş yavaşça kalktı. “Eğer gemide yapacak yeterli işiniz olmadığını düşünüyorsanız bayan, bu kolayca düzeltilebilir.”

Coral nabzının tanıdık bir şekilde hızlandığını hissetti. “Ne demek istiyorsunuz, Kaptan Wargate?”

Isaac alçak sesle, “Sana göstermekten memnuniyet duyuyorum,” diye homurdandı, “bu gece makamımızda.”

“Ah, Kaptan?” Subaylardan biri Isaac’in arkasında duruyordu. Konuşmalarını duymamış gibi görünmeye çalışıyordu.

Isaac adama dönüp dümcenciliğe dair bir konu görüşürlerken Coral gülümsemesini sakladı. Bu *Challenger*’daki üçüncü seferiydi. İlkinde bir gemiye aylarca kapanırsa sıkılabileceğine dair endişelenmişti ama kendisini de şaşırtacak şekilde deniz onu yenmişti. Her gün yeni bir ufuk, yeni bir olası macera taşıyordu. Erkeklerle dolu bir gemide tek kadın olmanın güzel tarafları olduğunu da keşfetmişti. Hepsi, en genç miçodan en kır saçlı denizcisine, ona bir kraliçe gibi davranıyordu ve itiraf etmeliydi ki bunu oldukça sevmişti.

Ancak hepsinden güzeli Isaac’le beraber olmasıydı. Isaac subayla işini bitirip kendisine doğru gelirken onu izledi. Üni-

formasının içinde olağanüstü yakışıklı görünüyordu, gemideki her adam ona saygı duyuyordu ve o Coral'ındı. Sırf bu düşünce titremesine yol açtı.

Isaac titremesini görmüş olmalıydı ki siyah kaşları çatıldı. "Üşüdün mü?"

"Hayır, ben..."

Isaac onun yanında durdu ve geniş avcunu Coral'ın karnına koydu, vücutlarıyla bu hareketi sakladılar. "Artık kendinize özellikle dikkat etmeniz gerektiğini unutmamalısınız, hanımefendi."

Coral yüzünü kaldırdı, kendi elini Isaac'inkinin üstüne koydu, ikisinin de avuçları Coral'ın içinde büyüyen yeni hayatı selamlıyordu. Hafif bir sesle, "Biliyorum," dedi. "Asla korkma."

Isaac'in geniş ağzının uçları kıvrıldı, hem olağanüstü hem de baştan çıkarıcıydı. "Seni seviyorum, sevgili karım."

Coral da kalbindeki tüm neşeyle karşılık verdi. "Ben de seni seviyorum, sevgili kocam."

Kaptan Isaac Wargate eğildi ve güvertede, tüm tayfası ve subaylarının gözü önünde Bayan Wargate'i öptü.

Ama zaten onlar bu görüntüye alışmaya başlamışlardı.

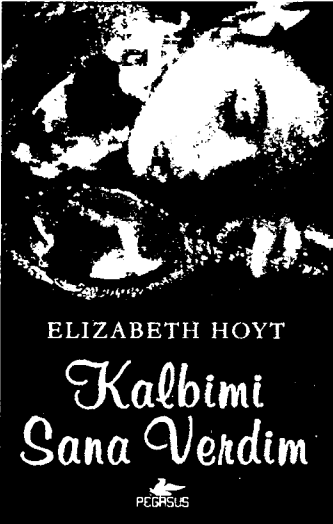

ÇİRKİNİN ÂŞIĞI

FARKLI DÜNYALARA AİT
İKİ İNATÇI...
ZENGİN AMA AKSİ BİR KONT
GÜZEL VE GENÇ BİR DUL

"Bu kitabın bitmesini hiç
istemeyeceksiniz."
—Julia Quinn

"Çirkinin Âşığı okurlar için seksi,
ve şehvetli bir ziyafet!"
—Connie Brockway

KALBİMİ SANA VERDİM

BİR LEYDİNİN ASLA YAPMAMASI
GEREKEN TEK ŞEY UŞAĞINA
ÂŞIK OLMAKTIR...

"Bu kitap hiç bitmesin istedim...
Bayıldım!"
—Historical Romance Writers